

V búrkach mladosti (pre mládež od 13 rokov)
 Návštevy Prev. sviat. Oltárnej (modl. kn.)
 Chceš byť dokonalý? (Povolanie k jezuitom)
 Pán ťa volá (rehoľné povolanie)
 Duševné zrkadlo (zpytovanie svedomia)
 Voda sv. Ignáca
 Katechismus v piesňach
 Drobnosti: Bratstvo dobrej smrti. — Zvláštne
 zpytovanie svedomia. — Spevníček aj s do-
 datkom (viaz.) — Dodatok ku Spevníčku. —
 Litánie a 9-ník ku sv. Terezke. — Šesťne-
 defná pobožnosť k sv. Alojzovi. — Sv. Ro-
 dina hľadá útuok (pieseň). — Lurdská bo-
 jovná pieseň.

KATOL. SPISY:

1. Riadenie, Božie (nreätvm Prozretelnosť Božia)
2. Zlatý kľúč do neba (dokon. Iútosť)
3. Večné pravdy (misijné)
4. Opatera Božia a modlitba
5. Štvrté prikázanie
6. Prevrátený svet
7. Odhodená perla
8. Pobožnosť k B. Srdcu (Dejiny a vysvetl.)
9. Ako sa krešú svätí
10. Opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie
11. Cesta do neba

Z ĎALEKÝCH KRAJOV - Rozprávky

1. Sydla verný syn (z Indit)
  2. Maron. Z prenasledovania kr. na Libanone
  3. Medzi Indiánmi (3 histor. rozpr)
  4. Dietky Máriine (Z Kaukaza)
  5. Nonni a Manni (V článku na širom mori)
  6. Šlachetná pomsta. Z bojov s Maorčanmi na
Novom Zeplande
  7. Odmena milosrdenstva. — Z černošskej
vzbury na Haiti.
  8. Vnuk Kráľovnej. Z mis^{aj}. dejín Japonska.
  9. Arumugam, stály indický princ.
  10. Boj s medverfmi pri vianočnej návšteve.
- Ceny viď v časopise : „Posol B.^rSrdca Ježiš, v Trnave.

KAL « S P I S Y

Číslo 10

OPRAVDIVÝ CTITEĽ Panny Márie nezahynie

Napísal:

Ján Králiček S. J.

S povolením
cirkevnej a rehoľnej vrchnosti.

Trnava 1928.

Vydáva: Posol Božského
15rdca Ježišovho v Trnave.

Ctiteľom Božského Srdca

vrele odporúčame:

P O S O L

**BOŽSKÉHO SRDCA
JEŽIŠOVHO**

Mesačný časopis pre katolícke rodiny.

Vydávajú kňazi Spoločnosti Ježišovej
v TRNAVE, ž. bratislavská.

PREDPLATNÉ

na rok 12 Kčs. S Misijnou prílohou 17
Kčs. Pre Ameriku 1. dol. S Misijnou prí-
lohou 1-50 dol.

' F

Odznaky Božsk. Srdca Ježišovho

1 kus po 2 a 3 kor. Menej ako 25 kusov
neposielame. Pre Ameriku po 3 a 4 kor.

KATOLÍCKE SPISY - ČÍSLO 10.

Opravdivý
Ctiteľ Panny Márie
nezahynie

Dôkazy — vysvetlenie — rozlúštenia.

Napísal:
Ján Králiček S. J.

Druhé vydanie.

Vydáva :
POSOL BOŽSKÉHO SRDCA JEŽIŠOVHO
v Trnave, 1928.

BRÁNE NEBESKEJ
ÚTOČIŠŤU HRIEŠNIKOV
MATKE MILOSRDENSTVA

*aby nám
srdčným ctiteľom
bola milostivé*

PRÍČINOU VEČNEJ RADOSTI

*s detinskou oddanosťou
ponížené venuje*

Pôvodca.

Či len milé, zlaté slová?

Že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie, je istotne veľmi pekná, potešujúca nauka. Aj koľko ráz ju počujeme.

Ale podistým nejednému príde na um, ako mne: či je to ozaj celkom tak?! Ci sú to len milé, zlaté slová na potechu srdca — a či ozajstná, nelíčená, tvrdá pravda, ktorá sa i tvrdo dokázať dá?

Táto myšlienka máta ma, divné, už v detinstve, asi od 12. roka. Hej, často som počul na kázňach, že opravdivý ctiteľ Panny Márie nezahynie, ale nikdy som nepočul základného a všestranného dôkazu a vysvetlenia.

Aby som sa sám presvedčil, hľadal som dlho-dlho knihu o tom, čo by to *ozaj a všestranne i dokázala i vy-*

svetlila. Nenašiel som jej, ani v cudzích rečiach — iba nábehy, iba kúsky.

Konečne v teológii mi prišlo na um: Keď sa to dokázať dá, podobným činom treba to dokazovať, ako iné pravdy viery. Chyť sa sám do toho!

Nuž čo som našiel, veľa rokôv o tom rozmýšľajúc, a kde-tu pravda o tom zlaté zrnká i po knihách najdúc — to teraz i Vám predkladám. Prijmite to tak srdečne, ako Vám to podávam.

Postavil som sa ostro na stanovisko pravdy, a tak som hľadal. 1 Vy hľadajte *len čím pravdu* a presvedčíte sa, ako ja — že je to číročistá pravda, za ktorú nám treba premilostivému B. Srdcu na kolenách ďakovať. Ved od Neho je všetko dobré — i toto! Bez Neho nič. — Že nám pritom i úcta a láska k našej Nebeskej Matke vzrastie, to je isté!

O veci tu napísanej kázal som prvý raz ešte hodne pred vojnou milým **Šarišanom a Zemplínčanom** — hlavne od Humenného — na

pútnom mieste ich starej P. Márie v Starejvsí v Poľsku. (Bolo ich so 400). Nuž a potom prišiel ku mne statný Šarišan či Zemplínčan a srdečne vravel: Velebný Pane, zo srdca vám ďakujeme všetci! Už som často počul o P. Márii hovoriť, ale toto a takto som ešte nepočul. Nikdy nezabudnem na to, a ani ostatní nie! To je pravá potecha pre rozum a pre srdce! — V **Bánovciach pri Trenčíne** a inde podobne boli povďační za túto náuku. Nuž úfam sa, že bude na osoh a na potechu i druhým, čo ju tu obšírnejšie čítať budú.

Knižočka vyšla najprv v článkoch v časopise „Marianska Kongregácia“ (preto sa vypisuje tu: 2. vydanie.) Ale je to rozšírené vydanie.

Matička Nebeská! Pomáhaj svojim deťom túto pravdu o Tebe dobre pochopiť, ňou sa tešiť, dŕa nej žiť — aby sme ju šťastlivé i na sebe zkusili a v nebeskej radosti večne Ti so Synom ďakovali. Amen!

Pôvodca.

Centová tiaž na duši...

Komu by neprišla niekedy smutná, ťažká myšlienka o spasení duše: **Čí sa i ja spasím?** Jaká bude moja večnosť? Ci nevýslovne šťastná, a či nevýslovne nešťastná? . . .

Strašná je táto myšlienka, keď si ju človek k srdcu pripustí — centovou tiažou zafahne na biedne srdce ľudské! Ved ešte i keď dobre žiješ, nikdy nie si istý, že nepadneš do ťažkého hriechu — a nevieš, nevieš, či ťa tak v hriechu smrť nezastihne . . . Boli, čo dobre začali, ale zle skončili...

Ci by sme neboli radi, neďakovali P. Bohu na kolenách, keby nám čosi podal do rúk, čím by sme sa zaistiť, uspokojiť mohli?

* * *

Nuž ďakujme Bohu! Dal nám balzamu i na túto ranu srdca — a to je pravdivá úcta k P. Márii. Môžeme sa zaistiť v tomto nebezpečenstve, lebo

opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie na veky!

Milý' čitatefu, viem, že ti nič milšieho nemôžem povedať, ako potvrdiť teba a seba *v presvedčení katolíckom*, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie, tak aby si ani v pokušeniach, ani v temnostiach duše nepochyboval o tom.

Keď chceš vedieť, čo a ako budeme postupovať v knižočke, pozri si Obsah. Z neho to uvidíš. Najprv si *I. dokážeme*, že ozaj opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie. Keď budeme o tejto pravde presvedčení, bude nám vítané *II. vysvetlenie*: ktože je opravdivý ctiteľ P. Márie; a tým viac vysvetlenie a premôžeme ťažkostí, či so strany hriešnikovej, či so strany P. Márie, či so strany Božej. — Ešte si potom rozlúštíme *III. podaktoré iné ťažkosti* na úplné uspokojenie.

Duchu Svätý, duchu pravdy, osvieť nám ohraničený rozum, zažni chladné srdce, pohni slabú, ale úprimnú vôľu!

I. Dôkazy.

1. Zrkadlá viery.

Prizrime sa najprv vzácnemu žriedlu dôkazov, na ktoré sotvy kedy myslievame. A to začrime do života Cirkvi, do nášho obyčajného cirkevného života — nájdeme v ňom *prekrásne svedoctvá*, čo naozaj do očí bijú.

Už v najstarších časoch Cirkvi bolo uznané pravidlo:

„Lex orandi.lexcredendi“. **„Zákon modlenia je zákon viery“ t. j. čo sa po celej Cirkvi spoločne modlíme, to i veríme!**

Inými slovami: vo všeobecných modlitbách cirkevných zrkadlí sa viera Cirkvi.

Prizrime sa teda našim obyčajným modlitbám, zrkadlám viery, či jesto v nich presvedčenia katolíckeho, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

* *

Keby si bol anjelom, a mohol by si chytrou myšlienky preletieť celou

zemou v sobotu večer a v nedelu popoludní — čože by si počul z úst bielych v Európe, čiernych v Afrike, červených v Amerike, žltých v Číne, v Japánsku atd? Počul by si, ako sa modlia Litánie Matky Božej. A v týchto litániách volajú:

1. „BRÁNO NEBESKÁ — oroduj za nás!”

V tomto volaní vidíme v zrkadle viery *presvedčenie neomylnej Cirkvi po celom svete*. A to je: že je P. Maria Brána, a to Brána nebeská! Tedy P. Maria je naozaj Brána, Brána nebeská!

Nuž ale jakáže by to bola Brána, ktorou sa nevchodí? A jaká brána nebeská, ktorou sa nevchodí práve do neba? Teda keď je P. Maria Brána, Brána nebeská, to sa kruz Máriu vchodí do neba!

A ktože už, premilí, vníde kruz Máriu do neba — ak nie Jej opravdivý ctiteľ?! Pre kohože bude Bránou

nebeskou, ak nie pre opravdivého ctiteľa Svojho?!

Tedy pre opravdivého ctiteľa je P. Maria Bránou nebeskou! —

Tu máme ani na dlani, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie na veky.

2. Tie r milióny kresťanov modlia sa dalej: **Útočište hriešnikov, oroduj za nás!"** *Celá Cirkev po celom svete vyslovuje svoju vieru, že tá, ktorá je Bránou nebeskou je i Útočišťom hriešnikov! Teda je P. Maria naozaj útočište a to útočište hriešnikov.*

Nuž ale jaké útočište hriešnikov by bola P. Maria, *keby nemohla i hriešnika pripustiť pod svoje útočište, pod svoj plášť, aby ho zachránila od pokuty hriechu, od večného ohňa* — a bola takto ešte i pre neho Bránou nebeskou ?

A pre kohože už bude najskôr útočišťom hriešnikov, ak nie pre svojho opravdivého ctiteľa?!

Teda opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie!

3. „**Pomocnico kresťanov**, oroduj za nás!" Hej, P. Maria je pomocnica kresťanov, pevne to vyznávame s celým svetom kresťanským.

Ale jakáže pomocnica kresťanov by bola P. Maria, keby najpotrebnejšej pomoci, a v najkresťanskejšej veci, vo spasení duše, nemohla dať?

A komuže už dá tú najpotrebnejšiu pomoc, ak nie svojmu pravému ctiteľovi ?!

Teda pravý ctiteľ Máriin nezahynie! To nedopustí Brána nebeská, to nedopustí Útočisko hriešnikov, nedopustí Pomocnica kresťanov!

4. Milióny volajú s Cirkvou: **Príčino našej radosti**, oroduj za nás!"

Maria je teda príčina našej radosti, a jakože by nebola príčina našej najväčšej a najpotrebnejšej radosti — radosti nebeskej?!

Ved po Litániách zas sa modlieva kňaz v mene celej Cirkvi, v mene veriacich:

„Ziadame Ta, o Bože, popraj nám...,
**aby sme slávnou prímluvou naj-
 svätejšej Márie vždy Panny od
 prítomného súženia oslobodení, tam
 ale večným potešením obveselení
 boli.**“

Teda nielen od terajšieho súženia
 osloboduje nás P. Boh — Jej Sláv-
 nym orodovaním — ale tam vo več-
 nosti obveseľuje nás tiež aj večným
 potešením!

A zas po „Raduj sa Kráľovná ne-
 bies“ podobne sa modlieva kňaz:

„Bože . . ., daj prosíme, **aby sme
 skrze Rodičku Jeho P. Máriu, ra-
 dosť života večného obsiahli.**“

Hľa neomýlny hlas Cirkvi v zrkad-
 lách viery!

Nuž ale komuže už vyoroduje tá
 verná Panna, aby tam vo večnosti
 „večným potešením obveselený bol“,
 aby „obsiahol radosť života večného“,
 aby mu bola i „Príčinou radosti“ ne-
 beskej — ak nie svojmu ctiteľovi?!

5. **Potešenie zarmútených** je
 P. Maria.

Jakože by nás teda nemohla potešiť v najväčšej starosti, či spasíme svoju dušu?! Jakože by nám nebola Príčinou potechy nebeskej?!

Kohože už však poteší tou najväčšou potechou, ak nie opravdivého ctiteľa, ctiteľku ?!

6. A prečože voláme k Nej: **Panno mocná, Panno dobrotivá, Panno verná?!**

Ci nie preto, že je ozaj mocná, lebo všetko môže orodovaním u Syna, teda i do neba pomôcť ?! Ci nie preto, že je pritom i *dobrotivá ako matka, a verná ako nik na svete*, najvernejšia zvlášte svojmu ctiteľovi, ctiteľke?!

Hľa jak skvele dokazujú, čo už len samotinké Litánie, že verný ctiteľ P. Márie nezahynie; lebo ved táto Panna mocná, dobrotivá a verná je spolu i Brána nebeská, je Útočisko hriešnikov, Pomocnica krestanov i v najkresfanskejšej veci, v spasení, je Príčinou našej najväčšej a najpotrebnejšej radosti, je Potešenie zarmútených v najväčšej starosti, o dušu!

7. Vo „Zdravas Kráľovná, Matko milosrdenstva“ zas vyznáva kňaz a ľud pri Litániách i po sv. omši s milionami katolíkov tú istú moc P. Márie, len ešte srdečnejšie. Vrucne sa modlí v mene Cirkvi:

„Obráť k nám milosrdné oči svoje a **Ježiša**, požehnaný plod života tvojho, **ukáž nám po tomto putovaní**, o milostivá, o prívetivá, o presladká P. Maria!“

A čo sa modlíme s celou Cirkvou, to i veríme!

Tedy ukázať nám môže Ježiša, požehnaný plod života svojho po tomto putovaní, po tomto živote, a pritom je milostivá, prívetivá, a presladká.

A komuže už ukáže Ježiša po tomto živote — ak nie svojmu vernému ctiteľovi, ctiteľke? Komuže bude milostivá, prívetivá a presladká, ak nie jemu, jej?!

Teda opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie!

Hľa jako krásne a jasne, ani na dlani, dokazujú nám naše najobyčajnejšie modlitby – prevzácne zrkadlá viery – túto premilú pravdu!

Hej, čo sa modlíme s celou Cirkvou – to i veríme s celou Cirkvou! To je naše katolícke presvedčenie!

2. Čo vravia učitelia Cirkvi a svätí?

Jasne ani na dlani ukázaly nám zrkadlá viery t. j. tie modlitby, ktoré sa po celej Cirkvi spoločne a verejne modliame, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie. Videli sme, že je to ozaj katolícke presvedčenie.

Tento jedinký dôkaz tak zaváži vo svetle viery, že by samotinký celkom a celkom stačil. Ale milé je každému o tak vážnej veci počuť ešte iné dôkazy.

Náboženský spisovatelia píšuc o P. Márii často spomínajú, že oprav-

divý ctiteľ P. Márie nezahynie. Tých spisovateľov vypočítať nemožno. Nato by bola treba celá kniha. Ved jesto ich na stá. Ale oni sami vravia, že je toto nielen pobožná mienka, ktorá sa viac zakladá na citu, ako na závažných dôkazoch. Nie, oni sa odvolávajú na nadvážnosť (autoritu) učiteľov Cirkvi a svätých — ktorých Duch Sv. zvláštne osväcoval a ktorých spoločné svedoctvo neomýlna Cirkev uznáva a odporúča. Ba odvolávajú sa i na samú sv. Cirkev.

* * *

Vidme najprv, čo mysleli o tom učiteľia Cirkvi a svätí.

1. Sv. Ján z Damasku (f 749) otec a učiteľ Cirkvi, ktorého nadvážnosť v Cirkvi je veľká, hovorí (v reči na Narodenie P. M. č. 12): „Dcéro Joachimova a Annina, moja Svrchovaná Pani, prijmi vdačne modlitbu svojho služobníka. ^v Je on hriešnik, pravda je; ale on Ťa vrúcne miluje, a pozerá na Teba ako na jedinú ná-

dej svojej radosti, jako na bránitefku svojho života, ako na prostrednicu u Pána, ako na **ISTÚ ZÁRUKU SVOJHO SPASENIA.**" Krásne svedoctvo!

2 Sv. Anzelm, arcibiskup z Canterbury v Anglicku (f 1109) hovorí v jednej zo svojich modlitieb k P. Márii toto: ... daj aby Tvoja láska bola vždy so mnou a starosť o moju dušu vždy s Tebou . . . Lebo naozaj, o prešľastná Panna, rovnako ako musí zahynúť, ktoiý sa od Teba odvráti a ktorého Ty opustiš, práve tak **ne-možné je, aby ten zahynul, ktorý sa obracia k Tebe a na ktorého Ty milostivé shliadneš.**" (Orat. 52.) To je tiež jasné ani slnce!

Sv. Antonín, arcibiskup z Firenzi, dominikán (f 1459) uvádza práve spomenuté slová sv. Anzelma a chváliac ich vraví: **Nevyhnutné je, aby ti boli ospravodlivení a oslávení, na ktorých najvyššia Panna obráti svoje oči, za koho sa modlí.**" (Summa P. IV. tit. 15, c. 14, § 7.)

Ale za kohože sa už bude táto Matka milosrdenstva modliť, ak nie za tie deti, ktorých poníženú prosbu čuje? t. j. za svojich ctiteľov?

Teda opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie!

3. V „Rozhovoroch“ sv. Kataríny Sienskej, preslávnjej dominikánky (f 1380) čítame, že jej Boh raz vyjavil, jakým činom zachránila Jeho Opatera od pekla jakéhosi nešťastného hriešnika. Pritom jej povedal: „Nezabudol som na jeho lásku a úctu k slávnej Matke môjho Syna. Lebo som pre česť tohoto premilého Syna ustanovil, že **každý človek, spravodlivý či hriešnik, ktorý sa k Nej utiekať bude s úctivou láskou v srdci, nikdy nemôže sa stať obetou potvory pekelnej.** Táto požehnaná Pan-na je milá a rozkošná vôňa, ktorú upotrebujem pritiahnuť k Sebe ľudí, a zvláštne duše hriešnikov“. (Dialogues ch. 139 t. II. p. 192, Paris 1855.)

4. Sv. Vavrínek Justinian (f 1455), patriarcha vo Venecii, vykladajúc slo-

vá, ktoré **Ježiš hovoril** s kríža **svojej** prebi. Matke, dáva Ježišovi do úst slová: „Nik z tých, čo Ťa vzývať .budú, nebude opovrhnutý odo mňa: **a ani jeden z tvojich oddaných služobníkov nebude konečne vytvorený z mojej prítomnosti** (t. j. z neba). (De triumph. Christi agone, c. 18.)

5. Rovnako volá k P. Márii bl. Hermann (f 1241): „**Naozaj, kto Teba hľadá, nemôže zahynúť.**“ (Migne P. L. 211, 763).

Hľa, opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie!

6. Takýchto svedectví by sa dalo ešte veľa popísať. Ale úplne stačia na ukážku. Počujme ešte len jednu-druhú ukážku z východného breviara, z takzvaného „Menaion“, ktoré väčšinou svätí zostavili. Prekrásne modlitby v ňom skvele potvrdujú náuku, o ktorej píšeme. -t-

3. januára čítame túto modlitbu: „O Nepoškrvená Panna . . . **všetkým, ktorí slávia Tvoje predno-**

sti, dávaš za odmenu spasenie ich duší."

Zas inde: „Pre všetkých, čo Ťa nábožnou vôľou slávia, Ty si večná spása."

2. apríla je táto prekrásna modlitba: „Prečistá Panna, nepoškvrnená Panna, my Ťa pozdravujeme, ako prístav, ako hrad a obranu svojich oddaných; ba viac, ako svoju **uvádzачku** (introducťrix) **do kráľovstva nebeského, uvádzачku, čo ich zachráni od hanby z neho naveky byť vytvorenými**".

Hľa takto vravia svätí osvietení od Ducha Sv. Takto vravia tí, ktorých svedoctvo Cirkev uznáva.

Teda opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

3. Krásne porovnanía svätých.

Keď ide o tak potešujúcu vec, milé bude počuť ešte niekoľko pekných porovnaní svätých o našej pravde.

1. Sv. Germán, carihradský patriarch (f 733) predstavuje nám P. Máriu

ako **nový raj**, ktorý nám Boh miesto starého dal. (Reč. I. na Obetov P. M.) Teda človek v krste znovuzrodený má nielen milosť posväcujúcu, ale v Márii aj nový zemský raj, v ktorom prúdy milosti tečú, v ktorom je strom života, a v ktorom je človek istý, že vytrvá v dobrom do konca, kým len toto útočisko neopustí.

2. Sv. Bernard učiteľ Cirkvi (f 1153) porovnáva P. Máriu s **korábom Noe-novým**, v ktorom ujdeme potope hriechu a večnej ztraty (Reč Ave Maria hl. 6) Ján biskup z Arezzo toto krátko vyslovuje volajúc P. Máriu: *arca salvandorum, arca vitae t. j. korábom tých, čo sa majú spasiť, korábom života.*

3. Sv. Bonaventúra, učiteľ Cirkvi, františkán, (f 1274) menuje P. Máriu (v Žalmovníku Prebi. Panny) rovno: *scala animae ad regnum coelorum t. j. rebríkom duše do kráľovstva nebeského.*

Či nie sú toto krásne živé obrazy pre nás? Či nám nepredstavujú

jasne tú veľkú pravdu, že nábožný ctiteľ P. Márie jej pomocou môže sa dostať do večnej slávy? Ved pre ko-kože bude už P. Maria *novým rajom, korábom spasenia, rebríkom do neba*, ak nie pre svojho ctiteľa?

4. Ešte zvláštnejšie vyslovuje toto ten istý sv. Bonaventúra porovnáva-júc P. Máriu s bibličnou **Ruthou, ktorá klasy sbierala**. Hovorí: „Ruth v očiach Boozových, Maria v očiach Pánových našla tú milosť, žeby klasy t. j. duše od žencov zanechané, mohla na obsiahnutie odpustenia posbierať. Ktože sú ženci? Učitelia a vodcovia duší. Naozaj veľká je milosť Mariina, kroz ktorú *mnohí sa posbierajú na milosrdenstvo, ktorých učitelia a vodcovia duší ako nenápravných opúšťajú*”. (Speculum B. V. 1, 5).

Ozaj zvláštne slová, ktoré toľkú nádej dávajú i hriešnikom!

5. Zakončme tieto porovnávanía*) prekrásnym porovnaním sv. Germá-

*) Srovnaj Alislei S. J.: Die Mutter Gottes (z ta-liančiny) hlava 20.

na, ktorého sme prvej počuli. V jednej reči o P. Márii hovorí: „**Dýchanie je nielen znakom života, ale i príčinou života**; rovnako i meno nepoškvrnenej Panny, Matky Božej, keď sa všade pri každej príhode nachádza v ústach slúžobníkov Božích (t. j. keď si ctia P. Máriu), je dôkazom ich života a odrazu je i silou, ktorou sa tvorí a udržuje život (duše)". (Reč in S. Mariae Zónam).

Inými slovami: Keď človek dýcha, žije. Dýchanie je iste znakom života. Ale nielen znakom je, ale aj dáva a udržiava život. Rovnako, keď si človek ctí P. Máriu, tá úcta mu aj dáva a udržiava život duše. Kým si Ju ctí — nezahynie; práve ako kým dýcha, žije.

Spokojne uvažujúc a porovnávajúc všetky tieto slová svätých, vidíme, že rovnako jasne hovoria ako naše obyčajné verejné modlitby (zrkadlá viery), že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie. Aj u nich jasne vidíme, že je to rovno katolícke presvedčenie!

4. Zvláštny hlásateľ tejto náuky: sv. Alfonz Liguori, učiteľ Cirkvi.

Veľa je svätých, čo jasne a skvele svedčia, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie, ako sme to práve videli. Prizrieme sa zvlášťne svedoctvu ešte jedného svätého, sv. Alfonza Liguoriho († 1787), zakladateľa pátrov redemptoistov, lebo v jeho živote jesto viac pekných svedoctví o našej veci. Pritom bol on spolu nielen veľký svätý, ale i veľký teolog (bohoslovec), ba učiteľ Cirkvi a veľký majster v duchovných veciach. Tedy jeho svedoctvo tým viac zaváži.

1. V svojej knihe: Slávy Máriine (I, 8. § 1.) píše sv. Alfonz o našej veci čisto-jasno, z mosta do prostá: „Nemožné je, aby sluha Máriin zatratený bol, ak Jej len verne slúži a odporúča sa jej materskej ochrane“.

Ci toto nie je celkom to isté, ako

by rovno povedal: Opravdivý citeľ P. Márie nezahynie naveky!?

Hej, to isté. A takto hovorí svätý neraz.

2. Ešte krajšie, potešnejšie je toto slovo. Dfa sv. Alfonza si môžem povedať :

Keď sa modlím k P. Márii — P. Maria sa modlí za mňa; keď sa zas P. Maria modlí za mňa — spasený som !*>

a) *Keď sa modlím k P. Márii, P. Maria sa modlí za mňa.* To je isto-istá pravda. Ved to učia i otcovia i učiteľia Cirkvi. Tridentský všeobecný snem cirkevný nás učí, že je spásiteľné a osožné prosiť svätých o ich prímluvu, lebo potom sa modlia za človeka u Najvyššieho. To však najviac platí o P. Márii, ktorá je *Panna verná*.

Hej, verím, nebeská Matka moja, že sa Ty modlíš za mňa, svojho ctiťeľa; ved si mi i Matka, miluješ ma

*) Vid' Achille Desurmont, redemptorista: La vie vraiment chretienne 1. 9. c. III.

veľmi, žiadaš si moje šťastie a moju spásu viac, ako si ju sám želám.

b) O tom tiež ani za mak nemôžem pochybovať, že *keď sa P. Maria modlí za mňa, že som spasený*. Ved jej prosby u svojho Syna sú akoby *rozkazy* dľa sv. Alfonza.

Potom P. Maria mi je *Matka*, má teda právo na zvláštny spôsob za mňa prosiť. Je i *spolupracovníčka Spasiteľova* pri vykúpení, tým má zas právo na milosti vykúpenia, ako ich nemá nijaký svätý. Ona môže i to obsiahnuť, čo by už iní neobsiahli

Ona je i *postavená za Kráľovnú milosrdenstva*. Podobne ako kráľ má viac ministrov, z ktorých každý má svoju vec pridelenú: podobne má i Boh ministrov svojej svätosti, spravodlivosti a iných dokonalostí. Veľkým ministrom Jeho milosrdenstva je Preblahoslavená P. Maria. Z toho nasleduje, že prosby tejto predobrej Matky majú účinnosť i vtedy, keď by sa zdalo, že je kto ztratený.

Tedy to, čoho sa mi treba báť nado všetko, je to, žeby P. Maria mlčala o mne. Mohla by konečne zamlčať, keby som sám prestal k Nej hovoriť. Keď si Ju však vzývam do smrti, bude sa za mňa modliť do smrti a — budem spasený!

3. Ale všimnime si ešte viac, ako sa toto presvedčenie zrkadlí **vo vlastnom živote** sv. **Alfonza Ligorioho**

V jeho živote čítame, že každej príhody použil, aby tým, s ktorými mal do roboty, vštepoval útlu a synovskú pobožnosť k Matke Božej, práve preto, lebo že je to najistejšia záruka ich večného spasenia.

Na viac miestach čítať takéto veci v jeho životopise.

Na príklad rád opätúval rozličným ľuďom: „*Budte oddaní dušou Bl. Panne, a Bl. Panna vás spasi*”.

Zas hovorieval: „*Keby všetci, čo ma navštevujú, vzali si so sebou z*

mojej izbičky pobožnosť k Matke Božej, TO BY STAČILO SPASIŤ ICH".

4. Mladý človek hotoval sa odísť do noviciátu. Išiel k svätému až **tri** razy — prosiť ho o požehnanie. Nuž a — tiež tri razy dal mu túto náuku: „**Ak chcete vytrvať, odporúčajte sa bez prestania Najsvätejšej Panne!**”

5. Tento učiteľ Cirkvi, tak bohatý zásluhami a čnosťami, bol presvedčený, že i jeho vlastné pripustenie do kráľovstva Božieho nerozlučno je spojené s pobožnosťou, ktorú mal k P. Márii.

Raz večer — bolo to už v jeho ostatných rokoch života — nespokojne pýtal sa ctihodný starček, či už ten deň odbavil svoj ruženec.

Rehofný brat, ktorý bol poverený opaterou svätého starca, povedal mu, aby ho uspokojil: „Myslím, že sme ho už odbavili”.

„Vy myslíte, myslíte”, odvetil svätý. Ale či ste celkom istý? **Či vy neviete teda, že od tejto pobož-**

nosti (k P. Márii) závisí moje spasenie? "*)

6. Svätý žil vo svojej starobe v samote, na ktorú ho prisilily jeho choroby. Nuž a v tej samote bolo mu jedno z najväčších potešení: roz-pamätať sa, že dôveru k P. Márii rozširoval.

25. októbra 1774. čítal mu rehoľný brat niekoľko strán o Blahoslavenej Panne.

Jaká je toto kniha? pýtal sa on. (Starček už trafil pamäť).

— Ved je to Vaša kniha „Slávy Máriine“!

— Bože môj! zvolal vtedy, ako Ti dakujem, že si mi dal napísať túto knihu na česť Tvojej Matky! **Oh, jak je to sladké v chvíli smrti pomyslieť si, že človek mohol čosi urobiť, aby vstúpil do sídc pobožnosť k Najsvätejšej Panne!**

*) Francúzsky životopis sv. Alfonza LiguorHio od P. Berthe II. 579 atď.

* * *

Milý sv. Alfonz, toľký ctiteľu a oslavovateľu P. Márie, vypros i nám veľkú úctu k Nej, a to z tohoto živého presvedčenia — ktoré i teba hnalo P. Máriu si ctiť — že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie!

5. Svedoctvo majstrov duchovného života.

Keď sa chcem o čom dozvedieť na pr. čo sa jakéhosi remesla týka — to nejdem sa k hociakemu babrákovi dopytovať, ale k majstrovi. Ten mi to dobre povie, lebo to rozumie.

Nuž pýtajmeže sa majstrov duchovného života, čo súdia o pravde, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie. Uvidíme: títo uznatí majstri duch. života celkom rovnako nám odpovedajú ako i svätí!

Na pr. slávny opát cistercíta *Adam* z *Perseigne* (vo Francúzsku f 1221) volá k **P. Márii: Kto vytrvá v Tvo-**

jej láske, nikdy nezahynie." (v 2. reči o Náród. P. Márie).

Ešte sto rokov pred ním slávny žiak sv. Anzelma (biskupa z Canterbury) *benediktín Eadmer* (f 1124) ne-
bál sa rovno napísať: **Keď človek dostal aspoň milosť často a milo myslieť na P. Máriu — to je myslím veľký znak, že obsiahne spasenie.**" (De Excellentia B. M. V. c. 4.)

Ctihodný *Ludvik de Blois* (č. de Bloá), po latinsky *Blosius*, veľmi vážený majster duchovného života, tiež benediktín, (f 1566) píše: **Nie, poníženy a horlivý sluha Máriin nikdy nezahynie: to je nemožné.**" (Canones vitae. c. 18.)

Miesto veľa iných svedoctví uvedieme radšie obširnejšie svedoctvo *ctih. Jána Lansperg-a*, veľmi váženého spisovateľa, kartuziana (f 1539).

On dáva Kristovi Pánovi tieto slová do úst:

„Svojej Matke sveril som všetky poklady milosti a milosrdenstva, aby ich rozdávala — a to vtedy, keď som

Jej dal za deti, v osobe Jánovej, všetky svoje deti a zvlášte hriešnikov, pre ktorých som bol na kríž pribitý. Nuž a taká je Jej horlivosť, taká Jej usilovnosť vyplniť svoje poverenie, že práve preto **nedopúšťa, aspoň koľko to od nej závisí, aby ktosi zahynul z tých, ktorí Jej boli sverení — hlavne ak vzývajú Jej pomoc...**"

„Tedy napádať túto Pokladničku mojich milostí a nechcieť Ju uznať za prostrednicu u Mňa, ako som sám prostredníkom u Otca — to znamená veľmi sa zaslepiť a sám pracovať na vlastnej zkaže.“

„Nie, nieto nič istejšieho vrhnúť seba samého do pekla, ako odcudziť sa Tej, ktorej prímluva toľko ráz zadržala účinky môjho spravodlivého hnevu: lebo **NECH RAZ JEJ NIETO, nik sa nepostaví medzi nás, aby zadržal Moju ruku, hotovú udrieť na vinníkov.**"*)

V jednom krásnom liste zas takto naliehavo napomína:

*) Opuse, spirit. Alloquiorum 1. I. can. 12.

Hej, napomínam fa vždy si milovať P. Máriu, Našu Paniu.

Keď chceš ujsť všetkým nebezpečenstvám, nepadnúť v pokušeniach, byť potešeným vo svojich trápeniach a nieť ľarchu smútkov nepodľahnúc im; keď chceš byť úzko spojený s Kristom Pánom — cti si, miluj, nasleduj Jeho prečistú, prevľúdnu, premilú a premocnú Matku.

Nepochybuj, bude ti veľmi milujúcou matkou, keď budeš hľadať Ju a Jej lásku.

Ved je Ona tak ponížená, že níkým neopovrhuje; tak milosrdná, že níjakú prosbu neodbije; a vieš dobre, že dostala od Boha moc všetky Jej rukám sverené poklady milosti rozdávať a podvihnúť hriešnikov, ale celkom zvlášte tých, čo Ju milujú ...

Ník Ju nemiluje, že by ho aj Ona nemilovala: **NIK Z JEJ ODDANÝCH NIKDY NEZAHYNUL .. .**

Upotrebuje výsadu (privilégium),^{k^}orú milostivé dostala od svojho

Syna Ježiša. A mocou tejto výsady: kto Ju miluje, obsiahne pokánie; kto sa Jej oddáva, dostane milosť; kto Ju nasleduje, bude oslávený.

Je to teda veľká milosť, celkom zvláštne dobrodenie Božej Dobroty, že človek má úctu k tejto Blahoslavenej Panne, že sa Jej sveruje, že skrze ňu úfa v Bohu, že konečne žiada si nasledovať Jej čnosti." *)

*   *

Hfa majstri duchovného života celkom rovnako hovoria, ako svätí a učitelia Cirkvi a ako zrkadlá viery, naše obyčajné cirkevné modlitby Potvrdujú nás, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

6. Cirkev to neodsudzuje, ba potvrdzuje.

Videli sme už skvelé svedectvo svätých, vidme, čo myslí samá Cirkev.

*) Opuse. spir. Epp. paraenet, 1 I. ep. 23.

Vlastne je myšlienka Cirkvi už vyslovená i v našich — po celom svete modlievaných — najobyčajnejších modlitbách, ktoré sú akoby zrkadlá viery.

Ale ešte jasnejšie chceme vidieť, čo súdi o našej mienke.

Nuž sv. Cirkev neodsudzuje mienku, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie. Naopak, potvrduje ju!

Neodsudzuje ju. Sv. Cirkev má povinnosť, od Krista Pána naloženú, pozorovať, aby sa falošné náuky nijakým činom nevkradly do Cirkvi, a má povinnosť povstať proti nim, keď sa šíria, odsúdiť ich (ako to už toľko ráz urobila).

Ci teda Cirkev kedy povstala proti tejto náuke, keď ju sv. otcovia, cirkevní učitelia, a svätí a sväté Božie hlasno, jednými ústami, jednou dušou hlásali?

Nie! Nikdy ani slovíčka proti tomu nepovedala!

Potom *kazatelia po širom svete* už od storočí so všetkých kazateľníc, po mestách a dedinách, odporúčajú úctu Máriinu kat. fudu práve preto, že opravdivý Jej ctiteľ nezahynie. A či biskupi a nástupca Kristov na zemi kedy povstali proti tomuto učeniu? Nie. Nuž ale *tým uznáva Cirkev učiacu (t. j. pápež a biskupi) túto náuku!*

Cirkev ju i rovno potvrňuje!

1. Aj v najslávnejších úkonoch, aj v každodennom živote cirkevnom vstępuje nám Cirkev úctu P. Márie do mysli, do srdca[^] Sto ráz nás upozorňuje, že skrze ňu dáva Boh svoje dary, že milosti, ktoré nám Boh dáva, idú cez ruky našej Nebeskej Matky.

Z toho nasleduje, že *i najväznejšia milosť, milosť vytrvania v dobrom do konca, tiež ide cez Jej ruky*. Pravda potom už dá Ona, Panna verná, túto milosť v prvom rade svojmu ctiteľovi!

2. Pri samom najsvätejšom úkone, *pri sv. omši, upotrebuje Cirkev takých slov o Matke Božej* (akých nikdy nikde

neupotrebuje o nijakom svätom!), z ktorých táto mienka celkom prírodné nasleduje, keď sa len o P. Márii rozumejú.

Tak na pr. upotrebuje na sviatky Máriine — tedy o P. Márii — či v hodinkách, či v epištole tieto a iné podobné slová: „Ja milujem tých, čo mňa milujú, a ktorí v čas ráno ma hľadajú, nachádzajú ma . . . Lepšie je ovocie moje nad zlato a všetky drahé kamene, a úrody moje nad striebro vybrané. Po cestách spravodlivosti chodím . . ., aby obohatila milovníkov svojich a ich pokladnice naplnila.“ (Príslovia 8, 17.-22.)

Milovať prebi. Pannu je teda Milovaným byť od Nej; a mať Jej lásku zas znamená byť bohatým pokladmi milostí.

Nuž a práve toto čože je iné — ako záloh spasenia pre ctiteľov oddaných prebi. Panne?

Toto tým viac bije do očí, že tie isté hodinky kladú ešte ďalej do

úst Máriiných tieto slová: „Blahoslavený človek, ktorý mňa slyší a bdie pri mojich dverách každý deň a striehne na prahu mojich dverí. **Kto mňa nájde, NÁJDE ŽIVOT a dosiahne spasenie od Pána.**” (Prísl. 8, 34, 35. v hodinkách i v epištole na sviatok Nepoškvr. Poč. i na Narodenie P. Márie.)

Teda kto si ctí každý deň P. Máriu, počúva na ňu, nájde život a dosiahne spasenie od Pána! Inými slovami: opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

3. Podobne v epištole na Nanebovzatie P. Márie a na P. Máriu Karmélsku čítame zas: „Kto mňa stvoril, odpočinul v stánku mojom. Povedal mi: U Jakuba prebývaj, a v Izraeli maj dedictvo, a medzi vyvolenými pusť korene . . . A pustila som korene u ľudu cteného od Boha, a v údele môjho Boha, ktorý mu je dedictvom, a v obci plnej svätých je moje prebývanie . . . Ja som matka krásneho milovania . . . **U mňa je všetka ná-**

**dej života ... Kto mňa poslúcha,
nebude zahanbený .. Kto mňa
oslavuje, bude mať život večný.**
(Sirach 24, 12. atd.).

Pravdaže, Duch Svätý hovorí tieto slová v doslovnom smysle o Večnej Múdrosti, t. j. o Synovi Božom. Ale keďže ich Cirkev tak často upotrebuje na oslavu Tej, ktorú s Cirkvou voláme „Matkou Božej Múdrosti“, treba, aby takéto slová aspoň v smysle podobnosti znamenali to, čím Ju Boh učinil v samej sebe a aj pre nás. Ved ináč by to boli prázdne reči, čo nemôžeme a nesmieme predpokladať.

Ešte raz: každý rozumný človek vidí, že také slová, vložené do úst Máriiných nijak by nezodpovedali ich prírodnému významu, keby nebolo veľmi úzkeho spojenia medzi Jej úctou a medzi vyvolením Božím, ači spasením.*)

*) Takto to dokazuje i Terrien S. J. vo veľkom teologickom výbornom diele: „La mère de Dieu et des hommes“ (Matka Božia a Matka ľudí). 4. vyd., 4. sväzok, str. 276/7.

Keď teda Cirkev takto potvrduje mienku, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie, či by nebola jakási chladná viera u toho, čo by nerobil, čo Cirkev robí?! Ci by nebola rovno opovážlivosť, nedbať o to, čo ona a učitelia Cirkvi, svätí a majstri duchovného života vyhlasujú za veľmi osožné, za prepotrebné?!

Takáto opovážlivosť sa nedá spojiť s ozaj kresťanskou mysľou.

Nech nám je preto vždy pred očima: „Kto mňa nájde, nájde život a dosiahne spasenia od Pána“, t. j. opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie!

7. Čo vraví zdravý rozum osvietený vierou?

Zdravý rozum – osvietený vierou – krásne potvrduje katolícke presvedčenie, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

I. Príčiny so strany samej úcty:

1. Kto si P. Máriu ozaj ctí, toho tá úcta nevyhnutne **privádza ctíť si i JeJ Syna a oddaným mu byť živou vierou**. Ale práve *živá viera* je prostriedok, ktorým sa večný život obsiahne. Tak teda ctiteľ Máriin má tento prostriedok spasenia.

2. Z viery vzniká nádej, z nádeje láska, a láska plodí dobré skutky, ktorými sa zaslúži večný život. Úcta P. Márie, keď je opravdivá, naozaj **na rozličné dobré skutky privádza, zvlášte k sv. sviatostiam častejšie pristupovať**. Prečože práve na sviatky Máriine vidíme toľkých prijímať, ako preto že vedia, že tým P. Márii veľmi milú vec robia . . .

Nuž ale dobrá spoveď pred prímaním znamená] vrátiť sa na cestu spasenia. A o sv. prímaní zas či nepovedal Spasiteľ: Kto moje telo jie, a moju krv pije, ostáva vo mne a ja v ňom?!"

3. Sv. Cirkev učí, že si **vytrvanie v dobrom do konca** a tým i spasenie nemôžeme zaslúžiť, ale hej ponížené vyprosiť, vymodliť. Nuž a či to nerobí zbožný ctiteľ Máriin, keď každý deň neraz opätuje slová: Pros za nás hriešnych, teraz i v hodinu smrti našej?"

4. Keď si človek akurátne rozváží vec, nieto sa čomu diviť, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

Ved s jednej strany je istá nauka bohoslovná, že nám Boh *všetky svoje milosti, teda aj milosti vyvolenia, prostredníctvom Máriiným dáva*. S druhej strany zas rovnako je isté, že *Božou vôľou prostredovanie P. Márie za jednotlivých ľudí, aspoň obyčajne, viazané je na úctu, ktorú majú k Nej, na modlitby, ktorými sa k Nej obracajú*.

Teda byť slúžobníkom, ctiteľom P. Márie znamená vyplniť podmienky, ktoré Božie milosrdenstvo

postavilo, aby kto obsiahol účinné, t. j. viťazné milosti, ktorými iste obsiahneme svoj cieľ, svoje vyvolenie.

Teda keď mi dal P. Boh milovať si Jeho Matku, ctiť si Ju, k Jej ochrane materinskej po synovsky sa utiekať — mám v tejto milosti záruku, veľmi potešný znak, že po Jej slúžobníctve v tomto plačlivom údolí budem u Nej a u Jej Syna — v kráľovstve vyvolených.*)

II. Príčiny so strany P. Márie.

1. Už svätí majú veľkú silu, nielen aby nám vo všeliakých zemských veciach, ale i do neba pomáhali. Tak sv. Jozef, sv. Cyril a Metod, sv. František Assiský, sv. Dominik, sv. Ignác, sv. Margita Alakok, sv. Ján Nepomucký, sv. Katarína, Barbara, Terezia, Agneška, sv. Terezia atd. atd.

Nuž a či **Kráľovná všetkých svätých**, vyvýšená nad všetkých svä-

*) Terrien v spomenutom die'e sv. IV. 287.

tých, nemusí mať zvláštnu moc pomôcť do neba svojim ctiteľom? byť rovno *Bránou nebeskou?*

Či kráľovná nemohla by vymôcť pripustenie DO SVOJHO KRÁĽOVSTVA?!...

A pre kohože už upotrebí túto svoju zvláštnu moc, ak nie pre svojho ctiteľa?!

Tedy opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

Hľa i rozum jak pekne to potvrdzuje.

2. Ešte jasnejšie bude nám toto, keď povážime, **načo postavil Boh F. Máriu za Matku Božiu.**

Postavil Ju za Matku Božiu nie pre ňu samu, ale — pre nás, aby nám Spasiteľa priniesla, ktorý nás spasí, prinavrátiač nám s odpustením hriechov i detinstvo Božie, aby nám

zas nebo otvorené bolo. (Lebo ta, do Rodiny Božej, len dieťa Božie patrí!)

Keď sa teda stala Matkou Božou *pre nás*, aby sme ten Božský život mali a keď dobrovoľne prevzala tento úrad (ved anjel Ju pýtal v mene Božom o svolenie, a Ona pristala!), a keď *pre nás* doniesla Ježiška na svet, *pre nás* Ho pestovala, *pre nás* Ho kýmila, odchovala a konečne *pre nás* a pre náš Božský život Ho na Kalvárii obetovala — **tým sa stala nielen blízkou nám, ale rovno matkou duše**, v pravom smysle slova!

Teda „Matka Božia je naša matka. Matka Toho, v ktorom máme všetku nádej, koho jediného sa treba báť — je naša matka. — Matka Toho, ktorý Sám i zachraňuje i odsudzuje — je našou matkou" (Sv. Anzelm Orat. 52 Migne P. L. sv. 158, 957.)

Či už možno pomyslieť — keďže je Matkou a Kráľovnou milosrdenstva — *žeby mohla odbiť ne-*

*šťastné a vinovaté dieťa, keď Ju
vzýva ?!*

*Alebo či možno pomyslieť, žeby
Jej vlastná prosba nebola vyslyšaná,
keď Ona to skrúšené, ľutujúce dieťa
tiskne do náručia Ježišovho, ktorého
Srdce dychti spasiť tých, čo sa spasiť
dajú ?!*

Nuž a či práve toto nie je záloh-
om spásy i pre najzúfalejšieho hrieš-
nika, ktorý Ju vzýva?!*)

* *

*

Prezrúc si ešte raz všetky tieto
krátke, v jadre podané dôkazy rozumu
(osvieteného vierou), už či so strany
samej úcty, a či so strany P. Márie,
jasne vidíme, že i zdravý rozum
krásne a milo potvrduje náuku, že
**opravdivý ctiteľ P. Márie neza-
hynie.**

*) Viď Terrien ako prvej str. 279.

II. Vysvetlenia.

Poviete mi, že po toľkých dôkazoch toľkej váhy z prameňov viery, z majstrov kat. náuky a zbožnosti, zo svedoctva Cirkvi a zdravého rozumu osvieteného vierou ani za mak nepochybujete, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie. Ale že by ste radi vedieť, *ktože* je už ten *opravdivý* ctiteľ Máriin, aby ste sa celkom mohli tešiť tejto pravde!

Nuž pozorujte láskavé.

j. Ktože je opravdivý ctiteľ P. Márie?

Jesto rozličných ctiteľov P. Márie; prizrime sa, ktorí sú *praví*.

1. Jesto i takých, čo **rátajú na jakúsi modlitbu k P. Márii**, na Jej medajlku, ktorú nosia, na omšu, ktorú dakedy

Jej na česť slyšia — **aby tým smelšie hriechy páchali**, a spolu úfali v nebo. Ci sú títo praví ctitelia?!

Sami poviete, že nie, žeby to bolo *priveta*.

Hej priveľa, vecí taký by zneužíval dobrotivého srdca P. Márie. Taký sa akoby schováva za Ňu, že by tým slobodnejšie mohol urážať Jej Syna. Tak robíť znamená dráždiť Jej materinské milosrdenstvo. Takáto úcta, čo *posmeluje na zlo*, sa Jej veru páčiť nemôže!

Tedy priveľa by bolo, aby i takýto bol opravdivý ctiteľ P. Márie.*)

2. Zas sú také ctitelia P. Márie, ktorí Ju tak srdečne ctia, že Ju aj

*) Veď či ten má srdce opravdivého služobníka a syna k P. Márii, keď sa ľahko uspokojí stále zostávať v protivenstve s Tou, ktorú miluje; keď sa zatvrdil protiví Jej volaniu? — Pravda aj to je otázka, či by takáto úcta i stála bola? Či by ju hŕba hriechov časom nezadusila? — No dobrá je poznámka P. Terriena (v citovanej knihe str 299): „Pochybujem, že by bolo veľa hriešnikov, čo by sa ukolísali do takejto zločinnej klamnej nádeje.“

ozaj **nasledujú v Jej čnostiach:** že sú čistí, trpezliví, svedomití zachovávať príkazy Jej Božského Syna, že utekajú i od tieňa hriechu. Ci sú len títo praví ctitelia Máriini?

Títo sú istotne najlepší ctitelia! Ale zas, aby len títo boli opravdiví ctitelia, to by isto-iste *primálo* bolo!

Ved takýto človek, čo nikdy ťažko nehreší i bez celkom zvláštnej úcty k P. Márii sa spasí.

Vtedy by to nebola tá vychvaľovaná zvláštna milosť, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie! A predsa, ako sme počuli, nesmierne to vyvyšujú i naše všeobecné modlitby i svätí i Cirkev a — nevynímajú ani hriešnikov, ba rovno ich vratúvajú!

Teda isto-iste je *primálo*, aby len takýto výborný ctiteľ a nasledovník P. Márie bol opravdivý ctiteľ Máriin.

3. Keď je teda prvé priveľa a toto *primálo* — *pravda je v prostriedku*, t. j. že **i ten je pravý ctiteľ, ktorý si ozaj ctí P. Máriu, čo i niekedy**

prítom upadne — keď to len nerobí z hriešneho ráťania na dobroťivosť Máriinu, ale iba ZO SLABOSTI; a nie je bez starosti v hriechu, ale sa usiluje vstat.

Tedy i tento je opravdivý ctiteľ Máriin. Toto nám vraví zdravý rozum!

Sv. Alfonz Liguori, učiteľ Cirkvi, ešte rozširuje túto triedu: „Keď hriešnik . . . vidí, že ho v otroctve diablovom drži jakási silná náruživosť, ale sa aspoň odporúča Panne Márii a prosí Ju s dôverou a vytrvalosťou, aby ho vytrhla z hriechu, isto-iste vystre k nemu táto dobrá Matka svoju mocnú ruku, roztrhá jeho putá a vráti ho na cestu spásy.“ Aj o týchto hovorí tento veľký učiteľ Cirkvi, že je mravne nemožné, aby zahynuli.

Už teraz vieme, koho ráťaf za opravdivého ctiteľa P. Márie.

Lenže pravda vzkrsła vo vás myšlienka: Ako je toto možné, aby ktosi i kým je v hriechu, mohol byť oprav-

divým ctiteľom P. Márie a tak nezahynul?!

Je toto na oko veľká ťažkosť, tvrdý oriešok – ale len na oko. Zaraz uvidíme: aj hriešnik môže byť opravdivým ctiteľom P. Márie!

2. Či teda i hriešnik môže byť opravdivý ctiteľ P. Márie?

Odpovedám krátko: Hej! –

Počujme o tom hlavné myšlienky zaslúženého starého spisovateľa P. Jozefa de Gallifet S. J. Ako ctihodný a veľmi zkusený 87 ročný starec napísal roku 1750. knižočku o úcte P. Márie. (Písal i knižku na obranu úcty B. Srdca r. 1726., pred vyše 200 rokmi!)

1. V prvej hlave tejto knižočky pýta sa: **V čom pozostáva úcta k prebi. P. Márii?** Odpovedá:

V trojakej veci, či skôr v trojakom smýšľaní je podstata úcty k P. Márii:

a) **Vysoko si Ju vážiť** ako to vysokej hodnosti Matky Božej zodpovedá;

b) **Dôverovať v Nej**, ako si to zasluhuje moc a dobrota Kráľovnej neba; a vpreto vo všetkých potrebách na ňu sa obracať, Jej pomoc vzývať;

c) **Úile a detinský si Ju milovať**, i pre vyvýšené vlastnosti Matky Božej i preto, že nám je Matka a vždy nám preukazovala a preukazuje náklonnosť a dobrodenia.

Toto a len toto je podstata úcty k P. Márii; lebo všetko ostatné vnútorné smýšľanie a city, ktorými sa táto úcta zdokonaľiť môže, vyvierajú z tohoto trojakého žriedla.

Kto nemá tieto tri veci, nemá úcty k P. Márii.

Naopak, kto má túto úctu k P. Márii, bude obdivovať Jej veľkosť, bude sa túliť k Nej, preniknutý bude dô-

verou a láskou — a čoby i najhorší hriešnik bol, bude úfať milosť obrátenia od orodovania tejto milej Prostrednice.

2. Ale mohol by kto odporovať: **kdeže ostáva hlavný znak opravdivej úcty k P. Márii, nasledovanie Jej čností?** Ci opravdivá úcta k P. Márii nepozostáva práve v tom? Ba, či možno bez toho i pomyslieť opravdivú úctu k Nej?

Nato odpovedám toto (a prosím to dobre uvážiť, lebo to padá veľmi na váhu v tejto veci):

Pravdaže je nasledovanie čností P. Márie *najkrajšia okrasa* úcty k Nej — ale ono je *vlastne účinkom a plodom tejto úcty, povedzme kvetom. Jej podstatou, koreňom, nie je!*

Keby bola podstata úcty k P. Márii v nasledovaní Jej čností, *z toho by nevyhnutne nasledovalo, že kde by nebolo tohoto nasledovania, nebolo by ani úcty k P, Márii.* Ale čože by

to znamenalo? Ze len pobožné a sväté duše by mohly mať úctu k P. **Márii; hriešnici boli by bez výnimky z nej vytvorení!**

P. Boh chráň, žeby sme sa oddali takej mienke, ktorá tak veľmi odporuje mienke a duchu Cirkvi! Ved Cirkev volá P. Máriu útočišťom hriešnikov! — a všetkých povoláva, aby sa s veľkou dôverou stavili pod Jej ochranu!.. .

Hej, to je isto-isté a nad všetku] pochybnosť, že i hriešnik môže mať úctu k P. Márii, i keď ešte nie je nasledovníkom Jej čnosti.

Teda musí byť podstata úcty v tom, čo i hriešnici i spravodliví rovnako môžu mať. Nuž ale hriešnik môže rovnako ako spravodlivý: lásku, váženie a dôveru mať k našej mocnej Orodovnici.

Porovnanie nám to ešte jasnejším urobí. Jakože pochopujeme *úctu k svetskej vynikajúcej osobe*, na pr. k vynikajúcej, veľmi dobročinnej panej?

Tu tiež požadujeme od opravdivého ctiteľa tie tri známky: vysoko si ju vážiť; dôverovať v jej dobrote, ktorú už toľko ráz dokázala; ba milovať si ju, nakoľko to pre dobrotu zasluhuje. *Ale o nasledovaní, nik by rovno ani nepomyslel! ani nežiadal od jej ctiteľa!* — Teda to ani nepatrí k podstate veci — ináče by sa to muselo *vždy* požadovať!

Naozaj, *ani skúsenosť nedá pochýbovať*, že váženie, dôvera a láska k P. Márii je u niektorých hriešnikov vo vysokom stupni. Odkiaľže by si Ju inak tak veľmi ctili? Svätia Jej sviatky; dávajú sa zapísať do Jej bratstvá a vykonávajú predpísané; postia sa; dávajú almužnu Jej na česť; navštevujú Jej káplinky; modlia sa Zdravas, ruženec atd.; vzývajú Ju srdečne a vytrvale. Ktožeby nevidel vo všetkom tomto opravdivú úctu k P. Márii?

3. Teda treba povedať: **úcta k P. Márii, ako ostatné čnosti má stupne!**

V hodnom stupni prináša i nasledovanie Jej čností, aby sme sa Jej čím viac zapáčili a zaslúžili si Jej ochranu a dary.

Ale tá istá úcta môže byť i slabá a nedokonalá, že ešte nevykvitá z nej *kvet nasledovania*. Túto majú nejedni hriešnici. Ale čo jako je nedokonalá, predsa je naozaj v ich duši.

Ona je práve *klík, koreň života*, ktorý Boh do nich vložil. Keď ho budú opatrovať, prinesie konečne plod opravdivej premeny života.

4. Teda je nekonečne vážne pre spasenie duší týchto biednych hriešnikov: tento KLÍK ŽIVOTA NEZADUSIŤ, tento koreň, túto bylinku bez kvetu nepošliapaf, zo srdca im ju nevytrhnúť! A to robí ten, kto z nemúdrej horlivosti všetku úctu k P. Márii len do nasledovania Jej čností kladie a inakšiu úctu — daromnou menuje!

Veď to dovedie hriešnika ta, že *zanechá i cvičenia úcty k P. Márii,*

ktorými by si bol práve mohol Jej ochranu zaslúžiť! Ci potom neochladne i jeho *láska* k Márii, či celkom neztratí *dôveru*, ktorú práve hriešnik má mať v Jej milosrdenstve?!

Chráňme sa pre Boha — z falošnej horlivosti — zadusiť klík života v nich, pošliapať, vytrhnúť koreň bez kvetu!

Ved kým koreň zostane, je nádej na kvet (kým úcta zostane, je nádej i na nasledovanie). Ale znič koreň — zničil si i budúci kvet.

Múdry a osvietený horlivec práve naopak urobí! Kde i najmenšiu úctu k P. Márii nájde, bude ju opatrovať, pestovať. Ved práve ona je veľkou milosťou, ktorou sám Boh najväčších hriešnikov pripravuje, aby raz prostredníctvom P. Márie i milosť úplného obrátenia obsiahli; aby sa klík vykľul, aby bylínka i kvet priniesla!

Kofko je príkladov nato po knihách a v histórii Cirkvi! Počuli ste

ich na stá! (Viď niektoré i na konci tejto knižočky.)

5. Teda nikdy, prenikdy neprepínajme požiadavky úcty P. Márie. Zostaňme vždy — dfa pravdy pri tých troch veciach.

A či sa i my, teraz deti Máriine, nemôžeme odrodiť, pokaziť sa? Kto stojí, nech pozoruje, aby nepadol, hovorí sv. Pavol! Môže sa i nám to raz zísť! . . .

A potom či vari myslíte, že jesto hriešnika, čoby ešte nevedel, že si dušu nespasí, ak sa nezriekne hriechu, nepokaje sa? Ale práve aby ta došiel, je jedna z najlepších pomôcok — úcta k P. Márii!

Hej možno opatrne doložiť, že sa do nej môže *ukradnúť opovážlivú dôvera*. Hriešnik môže i zneužiť, čo sa mu hovorí, aby sa mu dôvera zväčšila.

A predsa *vždy sa treba chrániť: pre opovážlivú dôveru nenapádať aj ich pobožné cvičenia P. Márii na česť;*

za svet nepovedať, že sú v stave hriechu daromné! Naopak vždy ich treba na vytrvalosť v nich povzbudzovať, lebo sú opravdivou pomôckou dôjsť do obrátenia.

* * *

Tieto vysvetlenia (hlavne od starého P. Galifeta) stačia celkom i veľmi sú poučné pre život.

Ale povie kto: Dobre, nech i hriešnik môže byť opravdivým ctiteľom P. Márie — ale nerozumiem, ako môže Ona takého zastávať, čo je v protivenstve s Jej Božským Synom. To si hned krásne rozlúštíme.

3. Akože môže P. Maria hriešnika zastávať ?

Videli sme, že i hriešnik môže byť opravdivým ctiteľom P. Márie. Len je ťažko niektorým porozumieť, *ako môže Ona takého zastávať, čo je v protivenstve s Jej Božským Synom?!*

1. Hej, je to hodná ťažkosť — ale ju skvele rozlúšfuje: keď si pomyslíme na SRDCE MATKINO!

Keď ktorési dieťa ukazuje matke lásku, zvláštnu lásku: jako je to milé matke, jako jej to lahodí, jako si to dobre pamätá!

Teraz povedzme, že sa toto dieťa raz stane zlým; tak zlým, že ho otec vyhodí z domu a vydedičí.

Povedzte: keď to dieťa predsa zachová úctu a lásku k matke — či *nenájde matka kútik v srdci i pre tohoto nezdarného syna?* Či nenájde čo jakú výhovorku ?!

A keby nijakej výhovorky nebolo, či nepovie: Pravda, zlý je, nezdarník, naničhodník je — ale predsa *nie je ešte celkom zlý, celkom pokazený, keď ma ešte rád má?!*

P. Boh sám dal takúto prírodu srdcu matkinmu. A matka, čo by nemala takéto srdce, bola by zlá matka, bola by ženská neprírodného, kamenného srdca!

2. Obráťme toto už teraz na preblahoslavenú P. Máriu.

Vieme, že nám je Ona *matka po duši*. Vecf bez Nej by sme nemalí života detí Božích, detinstva Božieho, (ači života milosti), bez ktorého nemôžeme do neba prísť.

Keď nám je teda P. Maria Matka po duši, či je div, že i Ona tak robieva ako tá srdečná matka?! — Ci je div, že i nezdamnému synovi, keď ju zvláštne miluje, zachováva kútik v srdci — hoci je pre ťažký hriech i vydedičený od Otca Nebeského?! Ci je div, že sa zvláštne stará o takéto ztratené dieťa, aby nezahynulo, aby sa s Otcom Nebeským zas smerilo?!

Ci si teda možno pomyslieť, aby Ona — kým je tým, čím je, t. j. Matkou, a to Matkou milosrdenstva — či si možno pomyslieť, žeby mohla nešťastné a vinovaté dieťa Svoje odbiť, keď Ju ono prosí, vzýva?!

Nie! To Jej Srdce materinské nedovoľuje! Ba naopak takúto prosbu, takéto vzývanie svojho biedneho, čo i vinovateho dieťaťa zvláštne si všíma. Toto je dieťa Jej starosti, Jej bolesti. O takéto ztratené dieťa zvlášte sa stará, aby nezahynulo.

Ci je teda možné, aby Ona dovolila, že by *práve v tom nešťastnom stave* hriechu a večnej smrti umrel — keď mu Ona môže pomôcť orodujúc za neho u Božského Syna?!

Či je možné, aby Ona, verná Matka, dovolila naveky sa oddeliť od verného, hoci nezdarného Svojho dieťaťa?!

Nie! To je nemožné — pokým v prsiach Máriiných bije srdce materinské; to je nemožné, kým slovo Matky Božej, slovo Kráľovnej neba tolká váhu má u Jej Božského Syna, Kráľa j nebies!

3. Hľa tu máme ani na dlani: ako môže P. Maria zastávať i hriešnika, keď je len Jej oddaným

dieťaťom — hoci nezdarným dieťaťom, to jest hoci je v protivenstve s Jej Božským Synom.

Srdce Matkino skôr-neskôr vyrovná nezdarného syna so Svojím najlepším Synom, vymôže mu milosť obrátenia, zachráni ho od večnej smrti.

Čo sa nemožným zdá — možným robí: najmaterinskejšie, najvernejšie, premilosrdné Srdce P. Márie!

* * *

Ale joj, akí sme my ohraničení, zadbenní rozumom, akí sprostučká, že i vo svete milosti, vo svete Božom všetko mtráme svojou ohraničenou, biednou, trochárskou, Fudskou mierou!

Ved už zas počujem, ako nespo-kojný duch človečika prichádza s novou ťažkosťou: Ci to vraj tedy P. Maria, tak akoby ukradomky, akoby na silu, skoro akoby proti vôli Božej vpúšťa takúto dušu do neba? . . .

Ohraničený človečiku, ktorý nerozumieš Spasiteľa a Jeho premilostivé Božské Srdce — dostaneš takú odpoveď, že ti bude v ušiach zunief, že sa zahanbíš do čiernej zeme so svojím trochárskym rozumom, ale že spolu od radosti zavýskneš po nebesia, ak si len ctíš P. Máriu svoju Nebeskú Matku!

4. Či teda akoby ukradomky pomáha?

Človečikovi s napiadrozumom vkradne sa do mysli: Či to teda P. Maria akoby ukradomky, pod pláštom, akoby na silu, skoro akoby proti vôli Božej pomáha hriešnikom-citeľom, aby sa spasili? —

1 Človečik-blázonček! Ktože by mohol čo proti vôli Božej? Kdeže je tá sila?

Skry sa pod zem so svojím krátkym rozumčekom! Svojím črpáčkom

chceš vymerať more Božieho milosrdenstva?! . . .

Odpovedaj: Ci nie je to povolanie našej Nebeskej Matky pomáhať i svojim biednym deťom? — Hej!

A ktože Ju postavil, a mohol postaviť za Matku ľudského pokolenia? — Jediný Boh! (Že to naozaj učinil, hneď uvidíš pod č. 2.)

Ktože stvoril materinské srdce s materinskými city? — Boh!

A ktože dal Márii materinské srdce k celému ľudskému pokoleniu — tofke, že obyčajné materinské srdce je len maličkým, slabunkým zrkadielkom Jej nesmierneho Srdca? — Boh!

Nuž a prečože stvoril takým materinské srdce a prečo nám dal Máriu za Matku? Pravda, aby tak i svojich nezdarných synov pre ňu mohol do neba pustiť? — Pravdaže!

A potom, ktože vyslyšuje Jej prosby? — Zas len Boh!

A ktože dáva konečnú milosť obrátenia na Jej prosby? — Jediný Boh — cez Jej ruky!

Nuž teda odkiaľže vyviera konečným-koncom táto dobrotivosť Srdca Máriinho? - ZO SRDCA BOŽIEHO!

Hej! Zo Srdca Božieho, ktorého milosrdenstvo je široké, hlboké, nekonečné more — ale ktorého šírku, hĺbku a nekonečnosť biedny človečik svojím trochárskym rozumom pravdaže nemôže zmerať!

Teda už to máš ani na dlani, že nie proti vôli Božej robí čo P. Maria, ale celkom celučičký z vôle Božej, z nesmierneho milosrdenstva Božieho Srdca, ktoré červík zemský tak ľahko zaznáva!

Hej, nepochopná láska Mariina prúdi jedine — z nepochopnej lásky Božieho Srdca! Z tej lásky, ktorou Ono i ostatnú kvapku krvi vylialo za nás!

2. Naša Matka. — Načo sa stal Ježiš synom Máriiným? To je istá vec: neprišiel na svet nijako ako súkromný človek! Ale sa stal Jej Synom jedine, aby sa stal nám Spasiteľom t. j. aby nám život duše čiže detinstvo Božie dal.

A tak keď Maria pri posolstve Gabriellovom — predvídajúc čo Ju to bude stáť*) — pristala Ježiša za Syna mať, aby nám život duše dal: pristala, aby sme ten život duše od Ježiša, ale kroz ňu dostali t. j. pristala byť matkou i pre nás! Ved Ho len pre život našej duše dostala.

Teda keď Jeho objímala, objímala všetkých nás s Ním.

Keď ho pestovala, odchovávala — pre nás Ho pestovala, pre ktorých chcel byť odchovaný.

Keď Ho obetovala či v chráme, či potom bolestne pod krížom — pre nás Ho obetovala!

Lebo pre nás prišiel, pre nás zomieral, pre život duše našej!

Láska k Jej Synovi Božskému a láska k nám je nerozlučne naveky spojená! Ona je **jedna Matka dvojitých detí!**

*) Ved keď chcem, aby kto pristal na čosi, musím mu rozložiť vec — tým viac to urobil Všemohúci, keď chcel, aby P. Maria slobodne pristala!

Ved' keby nie pre nás, keby nie pre život duše našej — nemala by ani Ježiša! Tak nám je nielen Matkou, ale okrem toho ešte i v srdci nevýslovne vd'ačnou Matkou, že pre nás dostala nášho a potom i Svojho Ježiša!

3. Božia Pomocnica. Pán Boh upotrebuje túto našu Nebeskú Matku v najvážnejšej veci na svete, vo veci spasenia, za Svoju Pomocnicu. Ako mu bola dfa Jeho vôle Pomocnicou, aby nám Ježiš skrze Nu život duše priniesol, tak Mu je pomocnicou, aby savtoho života každému dostalo zas kroz Ňu; aby Ona jako Matka našej duše — materinskou láskou prifahovala naše duše k Nemu; aby bola, ako niektorí smele hovoria: *vábidlom — k Bohu!*

Pre náš slabý rozum, pre našu hriechom skalenú nedôveru, postavil si veľiký Boh — dfa našej prírody — **Pomocnicu, ktorej sa nemáme čo báť, na ktorej všetko prifahuje!** Ona ako naša od Neho postavená Matka pomáha k Nemu pritiahnúť i Jeho nezdarné a odbojné deti...

„Človek sa rád pochvastá svojím rozumom, ale predsa hlavne žije srdcom. Nuž a P. Boh chcel, aby na P. Márii všetko citeľne hovorilo nášmu srdcu: Ona je z nášho pokolenia, žena, panna, krásna, čistá, Matka nám je.“ (Gilloz, Porte du Ciel str. 220.).

A táto naša Matka tak je milá, sympatičná a súcitná, že ani najväčšieho hriešnika nič na Nej neodbija, ale naopak všetko u Nej priťahuje ho – na jeho šťastie! Keď sa len poddá tejto nebeskej príťažlivosti: obsiahne spasenie!

„Boh nás tak miloval,“ hovorieval sv. farár Arský, že zomrel za nás. Ale v srdci nášho Pána je i spravodlivosť, ktorá je vlastnosťou Božou. V Srdci Máriinom zas ničo iba milosrdenstva ...“

Ona je milosrdná: lebo je dobrá, lebo je svätá, lebo je Matka, lebo je i nám Matka (ved kroz Ňu sme dostali život duše od Ježiša!); lebo .. . trpela za nás!

„Vravia,“ krásne hovoril hlboký

francúzsky kazateľ a biskup Bossuet, „a myslím, že je to pravda, že by treba bolo mať srdce matkino, aby človek dobre pochopil, koľká je matkina láska. Rovnako hovorím ja, *treba by bolo mať Srdce najsv. Panny, aby človek dobre pochopil lásku najsv. Panny.*“ (V kázni na sviatok ružencový.)

Po vtelení Syna Božieho nielo jasnejšieho dôkazu lásky Božej k nám, ako žt nám dal Máriu za Matku. . .

Pravdaže nie P. Maria nás spasí; to je Ježiš Kristus. Ale Maria je to, čo nám prináša spasenie; Maria je, čo nás prosí a vábi prijať ho; Maria ho akoby prístupným robí všetkým . . .

Vtipne a krásne povedal ktosi: *Keby márnokratný syn bol mal Matku, nebol by zanechal otcovský dom, alebo aspoň by sa bol prvej vrátil.*

Majme Máriu za Matku, a neza-blúdime od Boha alebo sa aspoň skorej |vrátíme!

I vo svojom úpadku a v zúfalosti pripomínajme si, že *len ten nebude*

spasený, ktorý sa odtrhne od svojej Nebeskej Matky!

4. I zvláštne sa učila milovať si hriešnikov. Hej, naša Nebeská Matka objíma i najbiednejších z nás tou láskou, ktorou Ježiš — žeby i život dala za nás, ako náš a Jej Ježiš!

Učila sa na Jeho *príklade*. Rozpamätajte sa na ne: toľko ich je! A potom či by mohla zabudnúť zvlášte *slová Ježišove*: Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov? Ci nie je i Ona hlavne nato tu? Ci nevidela, nezachovala v srdci, ako sa Jej Syn priblížil hriešnikom, že Ho zlostníci až „priateľom hriešnikov“ pomenovali?

Akožeby sa nepamätala, že Magdaléna bola rovnako pod krížom ako i čistý sv. Ján; že sa Ježiš modlil i za svojich katov; že otvoril nebo kajúcemu lotrovi? Ci toto všetko nie je najhlbšie zapísané do Jej Srdca?

Ci sa môžeme teda diviť Jej nesmiernej láske i k hriešnikom?!

Teda v škole B. Srdca sa učila milosrdenstvu i k hriešnikom! Ono Jej ho vlievalo!

Ci teda nemusíme obdivovať v dobrote Máriinej — dobrotu Božiu?! V Jej milosrdenstve — milosrdenstvo Božie?! V Jej materinskom súcite — materinský súcit Boží k nám?! Slovom, **či nemusíme obdivovať v Srdci Máriinom — Srdce Božie?!**

* * *

Nie, nebudme slepí a necitní, nezaznávajme Božiu lásku a milosrdenstvo! Nemerajme to more lásky svojím biednym trochárskym rozumom! *Ale zavýsknime od radosti až po nebesia, dakujúc z toho srdca Božskému Srdcu za svoju nesrovnateľnú Matku P. Máriu, za Jej materinské Srdce!*

Ďakujme Mu za príťažlivú moc, ktorú Jej dal, aby nás biednych tým ľahšie a istešie k svojmu Božskému Srdcu pritiahol — ktoré Samo je žriedlom Jej dobroty a lásky!

III. Ešte niektoré rozlúš- štenia.

Už sme videli *dôkazy* a všestranné *vysvetlenie* katolíckej náuky, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

Prizrime sa ešte podaktorým *ťažkostiam a rozlúšťme si ich*, aby nám vec ešte jasnejšia bola.

1. Či to P. Maria azda radšie má hriešnikov ?

Vidiac dobrý, ako P. Maria bráni hriešnikov a pomáha im, zadivený sa pýta: a či to P. Maria hádam radšie má hriešnikov? radšie ako svoje dobré deti? (Táto istá otázka je neraz i o Spasiteľovi.)

Nuž je to tak troška závistná otázka staršieho brata márnотratného syna. Na šťastie môžeme si ju na úplné, ba radostné uspokojenie zodpovedať, že

bude, ako sa hovorí, i vlk sýty i koza celá.

1. Na tamtú otázku odpovedám najprv tiež otázkou. **Povedzže mi: či má matka radšie choré ači zdravé dieťa** — ved sa okolo chorého viac krúti, stará, obracia!

Odpovieš mi: toto sa nedá dobre porovnávať. Matka má rada i zdravé dieťa i choré dieťa — preto, že je jej *dieťa*. Chorému pravda viac ukazuje zvonka túto lásku, lebo viac potrebuje jej pomoci. A pomáha mu práve preto, aby čímskôr bolo zdravé.

Dobre! U P. Márie tiež sa nedá vec dobre porovnávať. Naša Nebeská Matka rada má dieťa zdravé na duši i dieťa choré na duši, keď si Ju ešte miluje — ved je i jedno i druhé Jej *dieťa*. Tomu chorému pravda viac sa zdá ukazovať zvonka túto lásku, lebo viac potrebuje Jej pomoci. A pomáha mu práve preto, aby bolo čímskôr zdravé na duši.

2. **Odpoveďme** si už **rovno na otázku!** Tým viac, že sa ona týka

rovno i samého Spasiteľa. Začnime od Neho.

Ježiš dfaBožskej prírody. Slávny francúzsky kazateľ Bossuet — hovoriac o Ježišovi — takto odpovedá na otázku: duše, čo sa viac približujú k nekonečnej svätosti Ježišovej, viac Ho priťahujú, uctieva si ich zvláštnym priateľstvom. Preto anjeli, ktorí boli vždy spravodliví, môžu sa slobodne k Nemu približovať ako k Synovi Božiemu. Toto je prednosť a výsada nevinnosti. Takto smýšľa, takto cíti Ježiš *dľa Božskej prírody.*

Ježiš ako Spasiteľ. Ale On má i druhé smýšľanie, druhé city, ktoré prijal z lásky k nám, keď sa stal našim Spasiteľom, prijímúc ľudské telo od Márie Panny. Nuž a *jako Spasiteľ* — *dáva prednosť ľuďom-hriešnikom.*

Podobne ako lekár! I lekár — nakoľko je človek — pravdaže radšie sa rozpráva so zdravými ľuďmi. Je to iste príjemnejšie, veselšie, milšie. A

predsa — *nakoľko je lekár* — radšie pomáha chorým. To mu je robota, zato sa zanáma, nato je lekárom. — Rovnako robí i Ježiš, Spasiteľ, pre-dobrotivý lekár našich duší.

Teda slovom: **ako Syn Boží istotne prednosť dáva nevinným; ale nakoľko je lekár - Spasiteľ, radšie vyhľadáva chorých na duši t. j. hriešnikov.** —

Nuž a toto isté platí aj o P. Márii. Ved Ona rovnako smýšľa, rovnako cíti ako Ježiš. Nikdy nebolo dvoch podobnejších srdc na svete. Jaký Syn — taká Matka!

Ako Jej Syn, aj Ona dáva prednosť v láske najpodobnejším: Najčistejšia — čistým; Najlepšia — dobrým; Najmilšia Bohu — milým Bohu. Ale pre hriešnikov má zvláštnu lásku, ako matka-lekárka duši, ktorá nešťastných srdečne ľutuje. Ved hriešnici, ako hriešnici, sú strašne biedni — najbiednejší na svete. Ako Ježiš tak i P. Maria nahýňa sa nad ich mŕtve duše, aby ich vzkriesila na život večný...

3. Ale dobrý nemá čo závidieť hriešnikovi. Pozrime zas najprv na Spasiteľa.

Spasiteľ chce — spasiteľ. Hej, Spasiteľ ukazuje svoju dobrotu a milosrdenstvo Zachejovi, Samaritánke, Magdaléne, lotrovi na kríži atd. atd. Ved Spasiteľ chce — spasiteľ! Nuž a to spasievame, zachraňujeme, čo je v nebezpečenstve. Druhé, čoby aj o veľa vzácnejšie bolo, medzitým nechávame, veditiac, že nám neutečie.

Nie je to teda preto, ako by samo v sebe radšie mal hriešnikov od spravodlivých — ale tito potrebujú Ho menej súrno. Najprv ide pastier za ztratenou ovcou!

Ale nezanedbáva ani dobrých: presvätú svoju Matku, sv. Jána Krstiteľa, sv. Jána Evanjelistu, sv. Martu atd. Nezanedbáva ani *hriešnikov po ich obrátení:* sv. Magdalénu, Petra, Pavla atd.

Dobrých rád PRÍTULNOU LÁSKOU; hriešnikov zas LÁSKOU SEUTOVANIA. —

Celkom rovnako smýšľa a citi i P. Maria: i Ona dobrých rada prítulnou láskou, a hriešnikov láskou stutovania.

Tak teda dobrý nemá čo závidieť hriešnikovi...

4, Nebuďme teda sebeckí, ako starší brat márnokratného syna, ale radujme sa, že Ježiš a P. Maria *všetkých* zavierajú do svojho Srdca, teda že jesto v nich *i pre teba miesta* — aj keď si, alebo — Bože chráň — budeš hriešnik.

Nesmierne bohatý je Boh! Jeho dobrota k hriešnikom neukrivdí dobrých — ako i slnce Božie nie menej hreje dobrých, preto že i hriešnikov hreje. Nesmierne bohatý je Boh! Nesmierne bohatá je i P. Maria: všetko, čo je Synovo, je aj Jej . . . Ani Jej dobrota k hriešnikom neukrivdí dobrých! . . .

Ďakuj srdečne B. Srdcu a P. Márii za lásku sfutovania k hriešnikom, a usiluj sa zaslúžiť si Ich prítulnú lásku!

2. Či to nezneužijú hriešnici?

Videli sme, že aj hriešnik môže byť opravdivý ctiteľ P. Márie; potom ako ho môže P. Maria zastávať materinským srdcom; a že to nerobí ukradomky, akoby proti vôli Božej, ale naopak, že Ju v Svojom nesmiernom milosrdenstve nato postavilo B. Srdce.

O tom pochybovať nemôže nik, kto si spokojne rozváži dôkazy!

Len sa nájde ešte taký, ktorému vŕta v hlave: či vraj túto náuku, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie, **nezneužijú hriešnici, že tým ľahšie budú odkladať obrátenie?**

Odpovedám: 1. Sotvy jesto čoho, čo by človek nemohol zneužiť.

a) *Železo, oheň, voda atd.* sú rovno potrebné, bez nich nemôžeme žiť. A predsa ich môže človek zneužiť, môže nimi zabiť koho, podpáliť atd. Či hádam preto odstúpiť od upotrebovania

železa, ohňa, vody? Nie, len v pravej miere ich upotrebovať. Tak i tu . . .

b) Modlitba, spoveď, sv. prímánie, sviatosti atď. sú rovnako potrebné pre život duše (život detinstva Božieho), bez ktorého nieto neba. A predsa ich môže človek zneužiť. Ci ich preto vari neupotrebovať? •

I Spasiteľ predvídal, že ich nejedni zneužijú, a — neodstúpil od myšlienky svojho nesmierneho milosrdenstva a dobroty.

To isté platí i pri náuke, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie. Preto odstupovať od nej, že ju ktosi zneužiť môže, bolo by toľko, ako odstúpiť od upotrebovania železa, ohňa, vody; modlitby, spovedi, prímania atd. — t. j. hotové bláznovstvo! na smiech!

2. Ale budme úprimní. Sotvy bude veľa zatvrdnutých, nerozumných a prevrátených hriešnikov, čo patria do prv spomínanej triedy: čo rátajú na dobrotu iv.ariinu, aby tým smelšie hrešili. Ved nebude veľa

Ľudí, čo by natoľko utratili rozum, že by zabudli, že bez obrátenia, bez spovedi atd. neprijdu do neba; žeby ich jedine ktorási pobožnosť sama bez obrátenia, bez spovedi spasila Myslím, že aj ty málokoho takéhoto poznáš.

Nuž ale dobre si tu zapamätajme!
Ani len takýmtoG by som sa neopovážil povedať, že je ich úcta daromná. Povedal by som im,*že je to nebezpečné tak *rátať*. Ale predsa nech za svet nezanechajú svoju pobožnosť k P. Márii, že Ona predsa len hádam shliadne i na toto a vytrhne ich z nebezpečného stavu. — Ved to už toľko ráz urobila!

Ked sa kto topí, neodoberiem mu ostatnú dosku, ktorej sa chytá!

3. Ináče pre všetkých nás platí toto: Nie je pre všetkých rovnaká istota spasenia vyslovená v slove, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie: *ona MÁ STUPNE!*

Ved táto istota spásy má svoj základ a príčinu: v úcte k Matke Bo-

žej. Z toho jasne nasleduje, že **jaká je táto úcta, taká bude i tá istota spásy**. Jaký koreň — taký kvet.

Cím je kto dokonalejšie alebo nedokonalejšie sluhom a dieťaťom P. Márie — tým základnejšia alebo tým slabšia bude aj istota spásy pre neho.

Teda nakoľko si ctíš P. Máriu — natoľko máš istoty spasenia. — Toto tiež vytvára akési nerozumné zneužívanie prevzácnej pravdy, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

Iste je však táto istota spásy pre každého i pre spravodlivého prevzácna. Ved či si svätý, či nesvätý — nie si istý, že v milosti Božej zomrieš. Preto i svätému i nesvätému je prevzácny tento záloh spásy.

Nenadarmo ho tak veľmi oslavujú a odporúčajú všeobecné modlitby cirkevné (ktoré sú zrkadlom viery), potom učitelia Cirkvi, svätí a kazatelia Cirkvi po celom svete!

Teda netrápže sa nerozumne tým, či túto vzácnu pravdu jeden druhý z

milionov ctiteľov P. Márie nezneužije. Nehfadajže na slnci tejto pravdy škvrny, ale teš sa skorej jeho prevzácnemu svetlu a milej teplote, ktoré radosť prináša milionom i — tebe!

3. Či je toto nie to isté ako prisľúbenie karmélskeho škapuliara?

Ci nauka, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie, nie je to isté, ako prisľúbenie karmélskeho škapuliara? — Odpoved: Je podobné, ale nie je celkom to isté.

I. Naša nauka má širšiu platnosť. My dokazujeme *celkom všeobecne* o úcte k P. Márii, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie. Škapuliarske prisľúbenie zas hovorí rovno *len o jednom spôsobe úcty* k P. Márii: nezahynie, kto umre, zbožne nosiac toto rúcho P. Márie.

II. Naša nauka má pevnejší základ. — Na čomže spočíva objavenie a prisľúbenie škapuliara? Spo-

čívá *na súkromnom zjavení* bl. Simona Stocka.

Naša pravda, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie, má však *nesrovnateľnepevnejší základ*, lebo *vyrastá rovno z koreňa viery od Krista zasadenej* – ved nasleduje z postavenia P. Márie, t. j. z toho, že nám je Matka po duši.

Tento rozdiel pravda veľ ľudí neporozumie, alebo ho dosť neuváži. Vysvetlime si ho.

1. Odkiaľ vieme o prisľúbení škariapulianskom? Zo súkromného zjavenia, ktoré mal, ako sa zbožne prína, bl. Šimon Stock, generál karmelitov.

2. A odkiaľ vieme o pravde našej výpovedi, že opravdivý ctiteľ P. Márie; nezahynie? Ona nie je len zo súkromného zjavenia, ale vyrastá rovno z viery. Je *v semienku, v kliku Božieho objavenia!* Ved nám to (ako sme videli)- dokazujú: zrkadlá viery, t. j. naše po celej Cirkvi všeobecné modlitby; potom Cirkev učiac a ve-

riaca kroz sv. otcov, učiteľov Cirkvi, svätých a majstrov zbožného života; zvlášte Cirkev učiaca: posmeľujúc tú všeobecnú náuku, ba hlásujúc ju (hoci ju rovno na verenie ako zjavenie Božie nepredkladá).

Teda táto nauka, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezhynie, má nesrovnateľne pevnejší základ, a tým nesrovnateľne pevnejšiu istotu.

III. Ale toto nie je nijak na umenšenie, na škodu škapuliara!
 Lebo ved o nosení škapuliara (okrem jeho vlastného prisľúbenia) platí tiež aj naša nauka, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezhynie. Nosíť škapuliar je tiež úctou P. Márie.

Teda i na škapuliar padá tá istá istota, ktorú má naša nauka. Tak, že keby, povedzme, objavenia škapuliara ani nebolo bývalo — predsa by mu zostávala istota ešte pevnejšieho základu, ktorá patrí náuke vyvierajúcej z viery, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezhynie.

Teda naša nauka je mimoriadnym potvrdením a odporúčaním zbožného nosenia škapuliara.

IV. Ťažkosť. *Ani škapuliar, ani inakšie skutky vonkajšej úcty P. Márie nemôžu nahradiť ani zásluhy pred Bohom, ani pokánie; teda ani škapuliar ani úcta P. Márie hádam nepomáha tak veľa.*

Odpoveď: To je istá vec, že ani škapuliar, ani inakšie skutky vonkajšej úcty P. Márie nemôžu *nahradiť* zásluhy alebo pokánie. Ale z toho nenasleduje, že je to daromná vec!

Lebo nosiť škapuliar atd. znamená **jakési PRÁVO si nadobúdať na zvláštnu ochranu Kráfovnej Nebies** — a tým pripravovať sa na prijatie milostí obrátenia, ktoré i najtvrdšie srdcia umäkčujú a k Bohu naspäť privádzajú!

Slovom vonkajšia úcta P. Márie *nenahrádza pravda pokánia, obrátenia, ani zásluh pred Bohom — ale hej, PRIVÁDZA do nich!*

Hej, nik sa nespasí, ak nebude bez hriechu. Ale práve nábožná úcta P. Márie prináša milosť obrátenia; podvihne z hriechov, keď do nich padne pravý ctiteľ P. Márie; a konečne privádza ho pod ochranou Nebeskej Matky — do šťastlivej večnosti!

Slovo na rozlúčku.

Bratia, sestry, videli sme jasne dôkazy, vysvetlenia a rozlúštenia ťažkostí a dakujeme B. Srdcu za sladkú pravdu, že opravdivý ctiteľ P. Márie nezahynie.

Hej, dobre vieme, že bez milosti Božej nik sa nespasí — ale opravdivý ctiteľ P. Márie iste obsiahne od tej „Brány Nebeskej

alebo že vytrvá v milosti Božej,

alebo že si ju zas nadobudne, keď ju ztratil,

alebo aspoň, že umre v nej!

Biedni bratia, sestry, čo vám srdce centovou tiažou tlačí neistota, či sa spasíte a či nie: bučíte opravdivými a vytrvanlivými cititeľmi Matky milosti a iste sa spasíte.

Či sa nešťastným cítiš pre hriešny zvyk; nariekaš v putách a v dlhoch, do ktorých si upadol; nedarí sa ti ľahko oslobodiť sa i bójiš sa, aby ťa smrť v hriechu nezastihla? Pod, cti si Nebeskú Pannu, každý deň, čo len Zdravasom, — „Málo ale stále“, radia svätí — pros ju často o svoje spasenie a — obsiahneš ho!

A či máš hádam pomätené svedomie a trápiš i seba i spovedníkov, čo ti nemôžu vrátiť pokoj mysli? Počuj: cti si P. Máriu, a Ona ťa spasí! Pochybovať nemôžeš ani za mak.

* * *

Matka, starostlivá o spasenie svojich dietok, vstúpže im hlboko do mladých srdc túto úctu — a zaistila si im nebo!

Učítelia, učte svojich žiakov túto pobožnosť — osvietite ich nebeskou náukou!

Spovedníci, odporúčajteže horlivo tento prostriedok obsiahnuť konečnú milosť. Uvidíte: hriešnici sa budú obracať, spravodliví stanú sa svätými, všetci budú umierať v milosti Božej.

Kazatelia, kážte o „Bráne Nebeskej“: premeníte i najtvrdší svet!

* * *

Ach, jakože sa budeme spoločne tešiť v nebi, drahý čitateľu, keď počúvneš, keď ti moje biedne slová čí len troška pomôžu do neba! Vtedy budeme mať už radostnú zkušenosť na sebe samých, že ozaj **OPRAVDIVÝ CTITEĽ PANNY MÁRIE NEZAHYNIET!**

Dajte to premlsrdné Božské Srdce, čo si nám dalo predobrotivú Matku — „Bránu Nebeskú!“

DODATOK.

**Niekoľko príkladov, ako sa
P. Maria stará o Svojich
ctiteľov.****Vedel, že ešte neumre ...**

Škótsky biskup, idúc birmovať, pešo chodil so svojím tajomníkom po vrchoch svojho biskupstva. Raz ho noc zastihla v jednej hore, kde zabúdili. Dlho-dlho hľadali príbytok ľudský. Konečne našli kolibu biednej rodinky. Pekne ich prijali, nevediac kto sú, čo sú. Biskup zas nevedel, či sú katolíci, ači protestanti.

Gazdiná chytro prikryla /tôl. Pustili sa do rozhovoru, zdržanlivé, ako s cudzími. Biskup hneď spozoroval jakýsi smútok u nich.

— Vy ste dobrí ľudia, vrael, ale zdáte sa mi jakosi smutní.

— Tak je, žiaľbohu, odpovedala gazdiná, obľahčujúc si srdce. Náš sta-

ručký otec ide zomrieť; ale ešte viac nám je ľúto, že je presvedčený, že ešte nezomre a nechce sa pripraviť na smrť.

— Dovolíte mi pozrieť ho? pýtal sa biskup dojatý.

Zaviedli ho k nemu. Na biednom ležisku bol starec — na vydýchnutí! Ale keď sa biskup delikátne dotkol blízkeho konca, umierajúci sobral všetku silu a odpovedal s veľkou istotou: „*Nie, ja ešte nezomrem*”.

— Ale, priateľu, prečože myslíte, že ešte nezomrete? Vo vašom veku a s vašou chorobou! . . .

Živým, ostrým pohľadom pozrel starec na biskupa a pýta sa ho: „Ste vy katolík?”

— Hej, som, odpovedá biskup.

— Nuž vtedy vám poviem, prečo som istý, že ešte nezomrem. Od svojho prvého sv. prijímania v kostole vo Swingfort-e ani dňa som neprepustil, žeby som neprosil P. Máriu o milosť: nezomrieť bez kňaza. A či vy myslíte, že ma nevyslyší?

— Nebeská Matka naša vás vylýšala, zvolal biskup dojatý. Co s vami hovori, je nielen kňaz, ale váš biskup. A teraz rozumiem, prečo sme zabľúdili v hore. P. Maria ma priviedla k vám! Nato odhrnul biskup plášť a ukázal mu biskupský kríž na prsiach.

Starý sa celý premenil od radosti a pozdvihnúc oči k nebu šepkal: „Ďakujem Ti, Nebeská Matka moja! Vedel som, že mi nedáš zomrieť bez sv. spovedi.“ Potom sa obrátil k svojmu biskupovi a prosil ho: Vyspovedajte mňa! cítim, že idem zomrieť!

O chvíľu potom oddal dušu Bohu.

(L. Dávid: Pourquoi te damnes-tu ? str. 138).

Šťastlivý — nešťastník.

M. Blot, apoštolský milionár, karmelita, píše: v Paríži jeden z našich starých žiakov strelil si dve gufky do hlavy, aby sa zmámil. Jednak na smrť ranený proti očakávaniu dostatočne nadobudol povedomia a reči. Mohol

sa vyspovedať, oľutovať a prijať sv. pomazanie.

Potom skrčenými rukami odhalil šaty, ktoré mu kryly prsia, ukázal škapuliar, ktorý vždy nosil a povedal hlasom umierajúceho:

„Inokedy toľko som prosieval P. Máriu, aby sa v deň smrti nado mnou sľutovala!...“

Le salut assuré str. 106.

Prosieval P. Máriu, aby sa ho nezriekla.

Vo Španielsku vo Valencii bol istý veľký zlodej. Aby nepadol do rúk spravodlivosti, rozhodol sa stať mohamedánom. Už sa pobral do prístavu sadnúť si na lod a odísť do Afriky. Náhodou prechádza popri kostole, kde Práve kázal P. Hieronymus Lopez zo Spol. Ježišovej. Kázal o Božom milosrdenstve. Hriešnik počúva. Dotklo sa ho to. Išiel hodiť sa k nohám pátra, vyspovedal sa, obrátil sa. Keď sa ho

páter opýtal, či akú pobožnosť odbovoval, že s ním Boh tak milosrdne zachádzal, odpovedal, že jeho pobožnosť bola: *každý deň prosif P. Máriu, aby sa ho nezriekla.*

Tiež tam str. 104.

Ruženec umierajúcej, čo sa viac bála muža ako Boha.

Bolo to v decembri 1855. Raz večer po veľkej robote utiahol sa kňaz Barón, (vtedy duchovný v meste Douai) v severnom Francúzsku, do skromného príbytku a oddychoval si po apoštolskej robote, modliaC sa kňazské hodinky. Naraz zabúcha dakto na bránu. Otvorí. Vidí dievčatko, čo ho prosí, aby šiel ku chijrej žene, ktorá je blízko smrti. Býva na ulici č. 28. Dobrý kňaz chcel pretrhnúť modlitbu a hned ísť s dieťaťom. Ale dievča mu povedalo, že tak nesúri; len prosia, aby to neodložil na zajtra... Kňaz teda prosil adresu chorej a po-

vedal dieťaťu, aby sa vrátilo a oznámilo, že skoro príjde.

Kňaz, keď skončil hodinky, dal sa na cestu, nedbajúc, že sa len tak leje a že je dosť chladno. Ved išlo o dušu. Príjdu do udanej ulice, vstúpil do čísla 18, mysliac, že je to to číslo, ktoré mu dievča udalo. Dom bol chudobný, nebolo v ňom vrátnika. Hmatajúci vyšiel kňaz schodami na prvé poschodie a zaklopal na prvé dvere. Voľakto prišiel mu otvoriť, ale keď zbadal cirkevný oblek, surovo sa nahneval a urážkami odpovedal na zdvorilé pýtanie kňazovo, či je to nie izba chorej ženy. Konečne mu zavrel dvere pred nosom.

Zaklopal na nasledujúce dvere; tiež ho o veľa lepšie neprivítali.

Potom vyšiel na druhé poschodie. Na chodbe bol malý chlapec.

Dieťa moje, povedal mu kňaz, mohol by si mi ukázať izbu chudobnej ženy, ktorá býva v tomto dome a je veľmi chorá? Volá sa pani G.

Hentam na konci chodby je chudobná žena a veľmi chorá, pán farár. Otec povedal, že noc neprežije. Ale zdá sa mi, že sa tak nevolá, ako vravíte.

Meno neškodí. . . Bud tak dobrý, zaved ma ku dverom. — Chlapec ho zaviedol.

Kňaz klopal a vošiel. Pri posteli, kde naozaj ležala na smrť chorá žena, sedel s päťdesiatročný človek, ktorý vstal a zdal sa veľmi prekvapený, keď videl kňaza. Tento ho pekne pozdravil a pýtal sa ho, ako sa má jeho žena:

„Lebo toto je doista vaša žena a vy ste pán G.“

— Ja? surovo odpovedal chlap, nijako. Ktože vám povedal, aby ste sem prišli a miešali sa do nás?

— Ale ved ste práve poslali po mňa! odpovedal kňaz veľmi zarazený. Povedali mi, že chudobná, ťažko chorá pani G. poslala po mňa, aby som ju zaopatril. Ale ak som sa i pomýlil v ulici alebo v čísle domu, izby, myslím, že táto chudobná pani nie menej

potrebuje mojej pomoci. Doista P. Boh ma viedol sem a dopustil tento omyl . . .

— Oh, tak je, velebný pane, slabým hlasom šepkala umierajúca. *P. Boh vás sem doviedol.*

— Nijako nie! zúrivo odsekol muž. Už vyše desať rokov nevkročil k nám nijaký kňaz. Nebudete spovedať moju ženu. Ona je mojou. Starajte sa o seba!

— Veľmi sa mýlite, pane, láskavo ale rázne povedal kňaz. Vaša žena patrí najprv P. Bohu a potom vám. Nemáte práva rozhodovať o jej duši. Keď sa vaša žena chce spovedať, vyspovedám ju. Mojou povinnosťou je neopustiť ju, iba ak by dobrovoľne odbila moju službu."

— Pani, či si žiadate smieť sa s Bohom a umrieť po kresťansky?

Chudobná žena pozdvihla ruky k nebu a od radosti pustila sa do plaču.

— To P. Boh všetko tak urobil, vravela. Už viac dní prosila som muža,

aby mi zavolať kňaza, ale vždy odoprel. Hej, chcem sa smieriť s Bohom, ktorý sa smiloval nado mnou'

— Počujete, pane, povedal kňaz, obrátiac sa k mužovi. Budte tak dobrý, nechajte nás na chvíľku samotných.

Tieto slová tak rázne povedal, že pán bol akoby nútený vzdialiť sa. Mrmľajúc odišiel.

Kňaz priblížil sa ku chorej.

— *Hľa, čo ma zachránilo, plačúc vravela umierajúca a ukázala kňazovi ruženec, zavesený pri posteli. Bola som slabá a viac som sa bála muža ako Boha. Aby som vyhla svadám, už jedenásty rok som si nekonala kresťanské povinnosti. Ale neprestala som sa odporúčať predobrej Panne Márii. Každý deň alebo skoro každý deň pomodlila som sa dačo z ruženca. Vždy som si zachovala lásku k Matke Božej. Ona vás, velebný pane, ku mne priviedla. Ona mi zachránila úbohú dušu!*¹

Dobrý kňaz bol hlboko dojatý týmto výjavom. Potešil chorú, pomohol jej vyspovedať sa, dal jej rozhrešenie hriechov a opúšťajúc ju povedal, aby sa čo najlepšie pripravila prijať Spasiteľa a sv. pomazanie, že skoro príjde.

Keď vychádzal, chcel podať ruku mužovi. Neprijal ju a veľmi mrzutý vrátil sa ku šťastlivej manželke . . .

Kňaz pozrel teraz v knižočke adresu chorej, ktorú hľadal. Zbadal, že mal napísané nie číslo 18, ale 28. Chváliac Boha za šťastlivý omyl, ponáhlal sa do domu číslo 28, kde naozaj našiel chorú, ktorá ho čakala. Vyspovedal ju. Potom bez meškania išiel zobudiť kostolníka fary, vzal Najsv. sviatosť a sväté oleje a tak sa vybral ku svojim dvom chorým. Ale keď vstúpil do domu číslo 18, chorá práve umrela . . . Šťastlivá bola, že vo sviatostnom rozhrešení dostala odpustenie hriechov.

Tiež tam str. 132.

„Priatefu, už ťa mám ..

Akýsi človek, ktorý ztratil česť a bál sa policajného prenasledovania, rovno chcel si siahnuť na život, aby sa oslobodil od strachu. Márne ho odhovárал páter Millériot S. J. (známy apoštol robotníkov a chudobných v Paríži.) „Aspoň, — vravel mu horlivý misionár, — aspoň, *priateľu, doprajte mi jednu vec: dám vám škapuliar; sľúbte mi, že ho nikdy neodložíte!*“

„Otče, sľubujem vám to . . . Vy ste boli taký dobrý ku mne! . . .“

Odchádza . . . Páter si celkom potichu povedal po apoštolský, prostučko, (ako to rád vravieval): „Priatefu, už ťa mám . . . Ak chceš, môžeš sa zabíť. . . ty tak neumreš.“

Nešťastník, ktorého prenasledovalo pokušenie zúfať, hodil sa ten istý deň do rieky Seine-y, aby splnil nešťastné rozhodnutie. Ale nikdy nemohol sa utopiť, čo sa aj dva razy hodil a čo

aj nevedel plávať. Nosil si škapuliar. Vytiahli ho. Bol veľmi chorý, a obrátil sa.

(Tiež tam str. 123.)

Vojakovi nedala zomrieť bez spovedi.

Udalosť z vojny medzi Severom a Juhom v Spojených štátoch Ameriky r. 1860—1865.

Za útoku na Goldsborough, v Severnej Karoline, (ktorý viedol generál Soster,) zanechali mladého raneného vojaka na poli bitky, ako mŕtveho. Pravda, hovoriť nevládal, ale bol pri sebe. Zbadal, že neďaleko neho chodia vojaci, ktorí prišli hľadať ranených.

„Svätá Matka Božia, vravel si, mám ťažký hriech na duši, nenechaj ma zomrieť bez kňaza!”

Ako by rovno na jeho prosbu, prišli vojaci s nosidlami až ku nemu. Ale keď zbadali, že už-už dokonáva, povedali bez starosti: „Ach, škoda sa baviť s ním. Skôr zomre, ako ho

zanesieme do poľného špitála." Odišli a nechali nešťastníka, ktorý počul ich reči.

Keď videl, že ho ľudia opustili, naliehavejšie prosil Našu Paniu, aby ho nenechala zomrieť v hriechoch.

Tí s nosidlami boli už dosť ďaleko, keď jeden z nich, hádam trochu ľudskejší ako druhí, povedal spoločníkom:

„Musím sa vrátiť k tomu bedárovi. Nemôžem nechať priateľa takto umrieť, ani sa nepokúsiac zachrániť ho.“

Vrátil sa i s niekoľkými. Keď boli pri ranenom, tento našiel dosť sily povedať im: „Pre Božiu lásku, odneste ma odtiaľto!“

Uložili ho na nosidlá a niesli na pole, kde aj veľa iných vojakov zápasilo so smrťou.

Keď sniesli všetkých ranených, dali ich odniesť do vojenského špitála v Newbern-e, kde opatrovaly Milosrdné Sestry. Bola to dlhá a ťažká trojdňová cesta. Horúcosť a ustatosť ešte zväčšo-

vala muky chorých. Ale konečne našli odpočinok a potrebnú opateru.

Keď doktor skúmal a obzeral rany toho biedneho vojaka, ktorý tak horlivé prosil o pomoc P. Máriu, povedal sestram, že už nieto ani najmensej nádeje na uzdravenie, smrť je už blízko a môže prísť každú chvíľku.

Keď chorý pri operácii ztratil povedomie, sestra čakala pri ňom a číhala na priaznivú chvíľku pripraviť ho na súd Boží. Po chvíľke zbadala, niečo hľadá a keď to našiel, otvoril oči s veľkou spokojenosťou. Keď sa schýlila k nemu, aby sa dozvedela príčinu jeho radosti a aby mu povedala niekoľko milých slov, videla, že stíska škapuliar.

Povedal jej: „Nech je požehnaná Matka Božia! Vyslyšala mi modlitbu a neopustila ma.“

Potom jej pretŕhajúc, vyrozprával strach, ktorý mal pred smrťou v zlom stave na bojisku a že často opakoval modlitbu: „*O dobrá Panna, som v*

smrtnom hriechu, nedaj mi zomrieť bez kňaza."

„A teraz, sestrička, pokračoval, zaraz mi daktorého privedte. Viem, že už dlho nebudem žiť, a už vefa rokov som sa nespovedal."

Špitálny kňaz prišiel k umierajúcemu. Vefmi horlivé sa smieril s P. Bohom, prijal Spasiteľa a sv. pomazanie.

Keď mu sestra pomáhala ďakovať P. Bohu po sv. prímaní, otvoril jej srdce:

„Už od detinstva, vravel, žil som ako tulák. Nestaral som sa o nič. Od prvého sv. prímania ani raz som nepristúpil ku sv. sviatostiam. *Ale vždy som si zachoval trochu lásky k P. Márii, lebo už za detinstva mi matka, dobrá Irčanka, vštepila do srdca úctu ku P. Márii.* Keď som išiel do spoločnosti, ktoré v poslednom čase tak chytro tvorili, postaral som sa o dva škapuliare. A dobre som urobil, že som sa dal pod ochranu P. Márie! Navidomoči ma chránila."

Prijatie sv. sviatostí dalo mu trochu sily na niekoľko hodín, ale skoro zas upadol do mdlôb a večer druhého dňa po príchode do špitála ticho od-
dal dušu Bohu.

(Tiež tam str. 126.)

**Čo urobil vodca zbojníkov „pre
lásku Máriinu“
a jako sa mu odplatila.**

P. Julius Recupito, učený jezuita neapolský, (tak píše sv. Alfonz Liguori v knihe Slávy P. Márie) vydal pozoruhodné dielo o znakoch vyvolenia Božieho. Na konci knihy napísal nasledovné riadky:

Nemôžem zamlčať celkom nový príklad, ktorý mi rozprával vážny biskup, komu sa môže veriť.

„Pred niekoľkými rokmi, neďaleko slávneho talianskeho mesta, čo patrilo pod správu toho preláta, prevádzal

svoje lúpežníctvo jakýsi vodca zbojníkov. Raz mu priviedli spoločníci krásne mladé dievča. Toto veľmi prosilo vodcu zbojníkov, aby mu zachoval nevinnosť a naliehavú prosbu podopieralo slovami: *Pre lásku Máriinu!* Iskierka úcty k P. Márii tela ešte v srdci tohoto zbojníka a zväzila v ňom nad ohňom zlej žiadosti. Nielen že pristal na žiadosť mladého dievčaťa, ale ho aj sám viedol, kým nebolo na bezpečnom mieste, aby nemuselo podstúpiť dáke pohanenie od iných zbojníkov. Keď ju prepúšťal, prosil ju, aby ho odporúčala tej P. Márii, ktorú tak rada má.

Nasledujúcej noci, vo sne, zjavila sa zbojníkovi akási kráľovná s prívetivou tvárou. Láskavo sa naň pozrela a dobrotivé mu povedala: „*Čo si ty včera z lásky ku mne urobil, bolo mi veľmi milé; príležitosťou sa na teba rozpamätám!*” Hneď sa zobudil. Ale pekný sen zdal sa mu len — snom a preto skoro zabudol naň.

Trochu neskôr chytili nášho zlo-deja a hodili do žalára. V noci pred odpravou znovu sa mu zjavila milá Kráľovná a ospanlivému povedala: „Ci ma poznáš?“ Odpovedal, že sa pamätá, že kedysi naozaj videl osobu veľmi podobnú jej. Kráľovná mu vtedy pripomenula to, čo mu predtým bola povedala. Potom pridala: „Som Maria, Kráľovná neba i zeme. Z lásky ku mne si ušetril to dievča, ktoré sa mi zasvätilo. *Prinášam ti odmenu za ten skutok: keď ťa odpraví so sveta, uvediem ťa do nebeskej slávy!*“

Táto zvláštna udalosť hneď prebrala zbojníka zo sna a milosť Božia, ktorá účinkovala v jeho duši, potvrdila v ňom myšlienku, že sa mu zjavila Nebeská Kráľovná a že mu prisľúbila spasenie. Aj ho videli, ako sa trasie od radosti a žiada si, aby ho čo najskôr viedli pod šibenicu, o ktorej vedel, že je to pre neho cesta do pravého života.

Obdivovali v ňom čudnú miešaniu dvoch protivných citov v tom istom

čase: i hlboký žiaľ aj nevýslovnú radosť; lebo z jednej strany prejavoval trpkú bolesť nad svojimi hriechami, z druhej strany myšlienka na trest, ktorý už-už podstupoval, robila mu neobyčajnú radosť. Vraveli, že je ako mučeník, čo letí na smrť, a nie ako zbojník, ktorého vedú pod šibenicu; trest sa u neho mení na vífazstvo.

Vyspovedal sa s veľkou ľútosťou a s neobyčajnou radosťou a spovedníka poveril celému svetu to vyjaviť. On to aj hneď urobil z vysokých schodov šibenice. Ľud prijal novinu dakujúc Bohu, plakal od radosti a pretekal sa vo vychvaľovaní preveľkého milosrdenstva Matky Božej.

Za ten čas už bolo vidieť na šibenici mŕtvolu zbojníkovu, ale — mala príjemný výraz a dojímavú jasnosť.

(Tiež tam str. 107.)

Imprimi potest. (Smie sa tlačiť.)

Pragae, 19. nov. 1927.

Methodius Rihúk S. J.
praep. prov.

Nihil obstat. (Niet námietky.)

Rudolfus Mikuš S. J.,
censor dioec.

No 9419/927.

Imprimatur. (Vytlačiť dovoľujem.)

Tyrnaviae, 16. nov. 1927.

Dr. Paulus Jantausch,
Eppus, adm. apostolicus.

O B S A H :

	Strana.
Či len milé, zlaté slová?	3
Centová tiaž na duši	6

I. Dôkazy.

1. Zrkadlá viery.	8
2. Čo vravia učitelia Cirkvi a svätí?	15
3. Krásne porovnanie svätých	20
4. Zvláštny hlásateľ tejto náuky: sv. Alfonz Liguori, učiteľ Cirkvi	24
5. Svedoctvo majstrov duchovného ži- vota.	30
6. Cirkev to neodsudzuje, ba potvrduje	34
7. Čo vraví zdravý rozum osvietený vierou?	40

II. Vysvetlenia.

1. Ktože je opravdivý ctiteľ P. Márie?	47
2. Či teda i hriešnik môže byť oprav- divý ctiteľ P. Márie?	51
3. Akože môže P. Maria hriešnika za- stávať?	59
4. Či teda akoby ukradomky pomáha?	64

III. Ešte niektoré rozlúštenia.

1. Či to P. Maria azda radšie má hriešnikov?	73
2. Či to nezneužijú hriešnici?	79
3. Či je toto nie to isté ako prisľúbenie karmélskeho škapuliara?	83
Slovo na rozlúčku	87

Dodatok.

(Niekoľko príkladov, ako sa P. Maria stará o Svojich ctiteľov:)

Vedel, že ešte neumre	90
Šťastlivý — nešťastník	92
Prosieval P. Máriu, aby sa ho nezriekla	93
Ruženec umierajúcej, čo sa viac bála muža, ako P. Boha	94
„Priateľu, už Ťa mám! . . . . .“	100
Vojakovi nedala zomrieť bez spovedi	101
Čo urobil vodca zbojníkov „pre lásku Máriinu“, a jako sa mu odplatila	105

*Nasledujúce knihy dostať u vydavateľstva
Posla v Trnave:*

O B. SRDCI:

Pobožnosť k B. Srdcu (Dejiny a vysvetl.)
Mesiac milostí (Krásne rozmýšf. o B. S.)
Mesiac B. Srdca J. (P. Daubner)
Deväťdňová pobožnosť k B. S.
Zasvätenie rodiny B. Srdcu
Šťastlivá Rodina (zo života Tudu v 5 dej.)

Drobnosti: Krátke poučenie o pobož. k B. S. — Diplom s obrazom zasvätenia. — Pieseň zasvätenia. — Stanovy Gardy B. Srdca. Ježiškovi — kvietky. — Hymna Krista-Kráľa s nótami.

O P. MÁRII:

Mesiac P. Márie
Úcta P. Márie a sv. Jozefa
Drobnosti: Čo treba vedieť o kongregácii? — V službách Kráľovnej nebeskej (obrady kongr.) — Bratstvo Nep. Srdca P. Márie.

ŽIVOTOPISY:

Syn Boží. (4 Evanjelia dovedna sliate.)
Sv. Stanislav
Sv. Alojz
Sv. Peter Kanizius učiteľ Cirkvi

ROZLIČNÉ:

Kresťanská dokonalosť. (Poučenie o nej z pera majsterského: Rodrigueza)
Vo službách Kráľovnej nebies (modl. kn.)
Pane, tvoj miláčik je chorý (výborné pre chorých. Krásne poučenia aj modlitby.)